DUMITRU DUMITRESCU

LUMINA UMBRELOR

Dumitru Dumitrescu

Lumina umbrelor

DUMITRU DUMITRESCU

LUMINA UMBRELOR

editura
EMMA
2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUMITRESCU, DUMITRU
Lumina umbrelor / Dumitru Dumitrescu. -
Orăştie : Editura Emma, 2014
ISBN 978-973-1700-45-8

821.135.1-1

Copyright © Dumitru Dumitrescu
Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte din acest volum
nu poate fi copiată fără
permisiunea scrisă a autorului.

Redactare, corectură şi copertă: Dumitru Dumitrescu

editura
EMMA
MEMBRĂ A UNIUNII EDITORILOR DIN ROMÂNIA

e-mail: office@florema.ro;
Tel.: 0354 104 753; Fax: 0354 814 387
http://www.edituraemma.ro

Motto:

> „Îndepărtarea de Dumnezeu, prin nesăbuinţele noastre, îndreptăţeşte demiurgul să ia măsuri opoziţionale faţă de noi… şi de Sine.”

Talentul şi individualitatea artistică

„Premiul literar pentru poezie” pe anul 2013, oferit de Liga Scriitorilor din România – Filiala judeţului Hunedoara, poetului Dumitru Dumitrescu, relevă „un regal de simţăminte româneşti transpuse în imagini poetice optimiste”...

Poetul este la al şaselea volum de poezii, iar *Lumina umbrelor* ne dezvălue nu numai un poet talentat, care mânuieşte suveran expresia poetică, împerechează neaşteptate imagini evocatoare de viaţă, creează abrupte sonoritaţi, îmbină revolta sfidătoare cu tradiţia şi smerenia, dar conturează şi o puternică individualitate artistică, atât de necesară unui creator de frumos pentru a se reliefa din noianul de... poeți.

Aşadar, talent şi individualitate, două trăsături de caracter necesare unui poet pe care – citindu-l – trebuie să-l recunoşti ca original chiar şi după un vers, care, obligatoriu, te face să vibrezi. La succesul poeziilor domnului Dumitrescu îşi aduce contribuţia şi pasiunea sa pentru muzică şi filosofie, fiindcă poetul transfigurează artistic, nu rareori, concepte filosofice, o altă latura a individualităţii sale. Revenind la volum, vom menţiona, în primul rând, titlul metaforic, uşor antitetic, menit să incite la lectură: *Lumina umbrelor*, rod copt prin stăruinţă.

Poezia primă a volumului este, de fapt, o „ars poetica” şi se raportează la frământările poetului, *Temniţa zilelor mele*. Eul liric se zbate dramatic între „temniţa” fără „uşă”, („clepsidra – cătuşă”) şi „stropi de timp” metamorfozaţi în „suliţi”, „şerpi de sidef” şi „vieţaşii” care „strigă la porţi” într-un mirific peisaj: „teiul înflorit”, „câmpul cu maci”. În acest context, „temniţa devine” [...] catedrala/ ceasului scurs prin vitralii”, adică intră în sfera sacrului, a creaţiei generatoare de artă.

Urmează poezii la fel de profunde prin acuitatea sentimentelor şi complexitatea întrebărilor nerămase fără răspuns (*Interogaţii retorice*) în privinţa definirii – prin dialog cu divinitatea – a luminii şi a umbrei: „Lumina mea... / trebuie să o cauţi.../ în permanenţă,... în tine.// – Păi ce sunt eu?/ – Eşti umbră“.

În alte poezii este surprins dorul, preaplinul sufletesc (*Te simţesc*), este elogiată necesitatea de a avea un „prieten întru-ajutorare (*Dintre toţi*), este recunoscut zbuciumul sufletesc în sintagme precum: „mă scufund", „Încarceraţi", „hulit", (*Ca o trirema*) sau se dă sentinţa a ceea ce suntem: „Mărinimia unei râme/ N-o mai avem..." (*Unei râme...*).

Nu puţine poezii sunt construite adresativ pentru a propune teme poetice, precum *Fără tuş* („să scrieţi pe clarul de lună/ nelinişti de doruri supreme) sau *Abisul erelor, Cuvine-se* (dialog cu divinitatea). *Pentru-nălţare* este un îndemn la autodepăşire: („încearcă totul, eşti dator, nu aştepta...", „refuză ce-i necuvenit", „nu te-njosi") prin folosirea verbelor la modul imperativ, pentru că , „de te vei 'nălţa [...]/ Prin jertfa trupului plăteşti (... Vei fi-ntărit ca să înfrunţi/ Prigoana ridicării-n zor/ la Dumnezeu!)"

Poet al realităţii cotidiene, Dumitru Dumitrescu înfierează tarele societăţii cu metafore specifice pamfletarului – în poeme precum *Annebornemise* („rele năravuri", „un dosar/ Ne stă-n gât", „ai interese", „e forma prin care eşti îngrădită să furi", „La hotarul nesimţirii înnegresc ţăruşii bornelor..."). *Stigmatul* („mai rău este blestemul din gura voastră şuie", „mâncaţi-mi turta/ Osândei muncii mele") sau *Minţiţi fiind* („trişti saltimbanci cu limbi sclifoase", „arde prostia-n cancelarii", „a transformat holda-n pirloagă", s-a dat poruncă de la un ţaporin berbece: „Munciţi în alte părţi...", Meschin se lăfăie sus, pleava", atacul dur la limba-mi dulce ".

Paralel se resimte tristeţea, disperarea, teama lipsei de perspectivă. Ideea se continuă în *Câte îndoieli* („nu-i cum speram", „decizii/ gândite prost, în pripă, neverificate, O pagubă de gând mă ţine la priveghe"...), *Agenturi* („un asediu informatic", „interesul se produce mascat prin extrapolare", Agenturile române... un spion străin/ scăpară) sau, *Între DA şi nimic, Ţipătul, Coroana regală* („gâlceava în ţară", „cloaca de aur"). Unele poeme sunt dedicate iubirii (*Mai trece-un val, Nisip, Flăcări gri, Cernitul voal* etc.) cu toate faţetele acesteia, altele timpului (*Aniversând un prag, Ornicul lent, Îndelung răbdătoare*), divinităţii (*Cerne, Îngeri sfioşi, Greşind icoana*), naturii, vieţuitoarelor, realităţii imediate, dar şi tradiţiilor. Se resimte în unele poezii o undă de „Bacovia", dar şi valorificarea

superioară a izvorului mereu proaspăt al liricii populare (*Prirostire argentină, Cântec*).

Cele mai multe poezii se desfăşoară „în dulcele stil clasic", dar nu lipsesc îndrăznelile celui mai reuşit modernism.

Nu putem încheia fără a reţine, fie şi tangenţial, trăsăturile care îl individualizează pe talentatul poet. Ca şi în celelalte volume, poetul îşi manifestă predilecţia pentru reuşite sintagme: „trupul-candelabru", „rugile-cristele", „drumuri-şir", „ţaporin-berbece", „foişoare-priveghi", „stele-perside", „sfetnic-ateu", „dor-doruţ", „clepsidra-cătuşă", „crucea-ntâmpinării".

Metaforele-simbol dau strai de sărbătoare poemelor: „cenuşa dimineţilor", „rotocolul de furtună", „vinere flămândă", „sărutul fraged", „anii fragedei iubiri", „brăţări de blesteme", „delirul zădărniciei", „timpul undă cristalină, buclă de timp", „pustiul de lacrimi", „rugul de foc", „rădăcină-a temerilor", „fantasma lumii", „mirajul crud al vremii", „melancolia nevârstelor candide", „topoganul vadului de humă" etc.

Colindul zorilor încheie volumul în zvon de clopoţei, confirmând că „lumina umbrelor" vine din cer, sub formă „de nouraşi" de „ninsori", cu „flori dalbe", într-o magie de bun augur.

Maria Toma-Damşa

TEMNIŢA ZILELOR MELE

Temniţa zilelor mele
nu-i prevăzută cu uşă,
Clipa-n clepsidra cătuşă
plouă mărunt prin zăbrele,
Stropii de timp se fac suliţi...
suliţi cu vârf de ţepuşă

Şerpi de sidef urcă ziduri,
râuri de foc pe burlane,
Stau şi privesc prin ocheane
aburul mărilor tulburi,
Dincolo-n cer resimt norii...
nori exilaţi din tavane

Liniştea clipei amare
pulsu-mi măsoară la tâmple,
Sângele-arterelor strâmte-n
aorta undei virale
Inima-n ochi bate dor...
dorul ce-ar vrea să se-ntâmple

Strigă la porţi vieţaşii,
teiu-a-nflorit de Rusalii,
Câmpul irumpe cu maci...
macii adună cosaşii,
Temniţa mea-i catedrala
ceasului scurs prin vitralii.

PRE NOURI ALBI

S-au rupt zăgazurile vremii
Plouă de mii de ani cu psalmi,
Ninge din cer cu mană caldă
Boabe de grâu, pre nouri albi;
Poate-apăsat de îndoială
Trăiesc complex timpuri ce nu-s,
Zaraf şi iubitor de vamă
Sfârşesc prin clipa ce s-a scurs...
Chiar şi atunci când mi-a fost bine
La îngeri ştirea s-a ştiut,
Ştia din timp Sfânta Treime
Destinul meu cel ne-nceput
Spunând ades: – Mă ierţi, stăpâne?
Nu sunt ce par a fi, sunt rău,
Nebotezat mă voi supune
Şi închina duhului Tău!
Te asupresc puţind văzduhul,
Miros argint, pelin, vinars,
Stă scris: „ – Cine-şi aprinde focul
Sigur de foc el va fi ars...!“
Sfârşind prin clipa ce s-a dus,
Vremuri ce-au fost,... vremuri ce nu-s!

INTEROGAŢII RETORICE

– Învăţătorule, arată-mi calea
Ieşirii din van, ca să pot evada
Din propriile-mi temeri!
Şi... spune-mi, te rog,
Mai pot primi milostivirea
Întoarcerii la Tine?
– Bine-nţeles!
– Unde, când, cum, Doamne?
– Oriunde, oricând, oricum!
– Bine-bine, dar eu
Am străbătut întreg universul,
Rătăcesc şi acum căutându-Te
Prin întunericul lui
De la un capăt la altul şi
... e beznă adâncă!
– De ce te îndepărtezi de mine,
Necredinciosule?
– Cum aşa, Doamne?
– Lumina mea, în primul rând
Trebuie să o cauţi spre a o regăsi
În permanenţă,... în tine.
– Păi, ce sunt eu?
– Eşti umbră!

TRÂN'THORUL

Thorul însuşi învârte sfere largi în eter
Câmp legat cu un fir pe o undă de cuarc,
Gravitoni levigaţi desfăşoară în vid
Fructe-n coajă de măr pe sectoare de arc.
Galaxii spiralate de substanţă-n-genun
Către mijloc un sâmbur, o sămânţă-transfer,
Un contur răzvrătit ca un virus imun
Pe-un inel rostuit a-ngrădi un hotar efemer...
Bat rafale de vânt dinspre soarele foc,
Zboară-n bucle-aurii la o muză în păr
Strânsă bine c-un şnur pe sub sâni la mijloc,
De pe buze să-i fur pulpa crudă de măr;
Sunt un hoţ la furat, sunt un thor alungit,
Meditez şi aştept sub un pom la-ntorsură,
Într-un ceas de amiaz' cât sunt eu la pândit,
O să-mi cadă din cer...
Fructul dulce
În gură!

ŞEHEREZÂND

Nu ne cunoaştem şi-i de rău,
Căci n-ai dorit apropiere,
Din cumpănă fisuri de hău
Grăbesc abhazurile mele;
Ne-am cantonat în mori de vânt
Cu pale aripi de schelete,
Mai bate-n noi şeherezând
Mareea brizelor şuete;
Ne este frig, ne este nor
Pe-un voal înfumurat de ceaţă
Ce-atinge trupul nostru gol,
Trezit pustiu spre dimineaţă;
Mustrări pe valuri se întrec
Din creasta mofturilor cele
Grăbite către ţărmuri trec,
Urnind talazurile mele;
Şi dacă nu-nfrânăm deajuns
Al buzelor cuvânt de rău,
Dojana gurii ce s-a scurs
Lărgeşte-n noi fisuri de hău,
Căci suntem pale-n mori de vânt
Schelete-n nori, şeherezând!

TE SIMŢESC

Te simţesc, cum, că vrei a pleca,
Iar în piept inima toată-ţi se dăruie,
Ca un duh îmbuibat, fără poftă de-a sta
Tragi de omul din mine ce te învăluie.

Disperat mă agit, te conjur în întreg
Şi te strâng cu trei chingi de-o etuvă,
Delirând punctual eşti sătul, te-nţeleg
Că transpiri necăjit printr-o piele pleşuvă

Nelăsându-mi în trup decât rană şi dor
C-un pustiu de noroc fără vină,
Doritor să revii, îmi voi face-un control,
Să fiu sigur că sunt cu virtutea deplină.

Of, tu, suflet nebun, ce-mi prieşti a trăire,
Înţeleg de ce-n piept inima toată-ţi se dăruie,
Miocardul pulsând de zvâcniri în murire
Zvârle pielea-mi de om şi te învăluie.

Te simţesc, cum, că vrei a pleca ,
Eşti un duh îmbuibat,... fară poftă de-a sta!

TURME DE PURCEI

Turme de purcei, pe un câmp cu flori
Scormonesc în iarbă după gălbiori

Rotunjori în greabăn fac dâre prin frunze
Căutând lăptuca scroafelor lehuze

Unde-i plin pământul de bulbi şi lăstari
Sapă-adânc cu râtul şi devin plugari

Înierbată-n troscot, holda românească
Purces-au la treabă, s-o desţelenească

Istoviţi de muncă, nu pot să-nţeleagă
Cum de-a rămas câmpul pirlogit, obleagă,

Fără ciocârlii şi fără ciocârlani,
Pustiite lanuri,... fără de ţărani

Privegheaţi din coastă, înarmat c-un par,
Îi păzeşte ţanţoş un straşnic porcar!

Scroafele-n coteţe n-au uitat de ei
Şi guiţă crâncen, după-a lor purcei

Politrucii vremii cu hoţii la masă
De câmpia ţării nici că le mai pasă

Căci, slujbaşii holdei, relei strâmbătăţi
Sunt plecaţi la muncă prin străinătăţi...

Turme de purcei, pe un câmp cu flori,
Scormonesc în iarbă după gălbiori.

ANNEBORNEMISE

Mi s-au prăfuit gândurile cu cenuşa dimineţilor
Învolburate de urma paşilor drumului colţuros
Al vulcanului stins, deasupra meterezelor
Cetăţii de piatră. Furnicarul de oameni trece uşor
Pragul serviciilor înălţate la nivelul timbrului vocal
Al zidurilor despărţitoare, clevetind doctrina
Bisericuţelor aristocrat – proletcultiste...
Ca un glonte-n stomac mă străpunge muţenia
Ochilor afundaţi în orbitele frunţilor ascuţite
De rele năravuri. Fără să vreau, întrevăd o altă zi,
Un alt zbucium cu aceleaşi personaje şi aceiaşi prieteni
Încadastraţi temporar între bornele birourilor
Conjunctural denumite-n Registru, ca Anne...

– Da, suntem bine, de-acord, ce să facem,
Atârnăm în cuier apăsarea de gânduri, un dosar
Ne stă-n gât, scos anume nervos din sertar
Să-l citim. O colegă-agitată se vrăşuie, trece,
Ne prefacem că scriem şi totuşi, cineva-ntreabă:
– Servus, tu, scumpo,... ce faci?
Cu ochii închişi o îmbraci şi-o dezbraci,
Te încinzi ignifug, te frămânţi, stai puţin să asculţi
Închizi gura şi... taci!
– Servus , eu, bine, mersi, vroiam să vă văd,
Caut o cheie, am ceva de lucru, dar... mi-a pierit chefu'!
Vreau hârtie de xerox pentru anexa contractului
Depus deunăzi: – Poate-i în mapă la şefu'...

– Şi, până la urmă, nu-i grabă! După ce-o scriu,
Sper s-o primesc avizată mai spre seară, târziu...!
– Nu e, dragă, la noi, paroliști cum ne ştim,
Dacă este ceva, te-anunţăm sau venim
Îţi trimitem un mail, un semnal, un raport,
Mai încearcă şi-alături, la biroul vecin!
Îmi miroase pregnant o cafea aburindă,

Mi se cer explicaţii pentru ziua cedentă:
– Cin’ te-a trimis în control la capelă?
– Prin fişa de post am competenţă, ast-am să fac,
Am să merg şi, mă rog, să v-aprind o candelă!
– Fişă ai spus?! Ţipă isteric o voce de damă...
– Nu ridica tonul... la mine, cucoană!

– Dacă eşti afectată sau, poate, ai interese
Lucrând în serviciul stresant, derogat de prestanţă,
Printr-un vot sinecură, luat pe-un post de-anvergură
Ca un caier de molii operezi absorbant,
Buzunarul obştesc creionat prin balanţă!
– Nu ai atribuţii, bilanţul e-al meu şi e unic!
– Greşit-ai, cucoană, actul există pe net,
E forma prin care eşti îngrădită să furi,
E litera legii pe cifre, cu noi proceduri..., duduie,
Vei da socoteală, avutul din scripte e public!
– Ieşi afară, te rog, cât sunt eu şi conduc
În serviciul obştesc, postul tău încetează de mâine...
Şi devine caduc!

Cenuşa dimineţilor apăsătoare din scrumul ţigărilor
Arse-ntre dinţii bisericuţelor proletcultiste,
La hotarul nesimţirii, înnegreşte ţăruşii bornelor
Aducerii-aminte. Spre asfinţit, coroanele de ceară
Înfloresc pe la casele mortuare de pe strada Speranţei;
Mărginimea lăcomiei lumânărilor aprinse
Pichetează un dreptunghi de pământ, să-l avem
Pentru noi, dependenţii cu titluri de Anne;
Annemagnolii de ceară irizate-n parfumuri funebre,
Înmărmurite-n crepusculul serii, miruit ca să tacă;
Îmi ascut o ţepuşă de bornă. Crenelul cetăţii
Veghează furnicarul de oameni prin tuful vulcanic
Şi... îi lasă să treacă!

DINTRE TOŢI

Făr-a ţine cont de reguli,
Am ales la întâmplare
Un tovarăş de-a mea parte,
Prieten întru-ajutorare;

N-am avut timp de gândire,
Nici motive să-l înduplec,
L-am ales dintr-o privire
Să mi-l fac coleg de suflet;

. Şi, ales, indiferentul
M-a lăsat lâng-o peluză,
Sufletul pândind momentul
S-a justificat cu-o... scuză!

Mi-a pus sare peste rană,
Mâna, să-mi astupe gura,
C-o cernea din călimară
Mi-a făcut iscălitura

Ştiind că va fi odată
Când din mine să desprindă
Crengi de iederă rotată
Înfrunzite să le-aprindă,

Volbura de foc să ardă-n
Rotocolul de furtună
Duhul, prigonit de mantră,
Scânteind trifoiu-n lună

A dat foc la zări senine
Cu virtuţi împăunate
De cristale şi safire
Pe rosturi împerecheate!

C-am rămas lângă izvoare
Singur cuc, o buburuză,
Dimineaţa pe răcoare
Trist, răstălmăcind o scuză...

Dintre toţi şi dintre toate
Am ales la întâmplare
Un tovarăş de-a mea parte,
Prieten întru-ajutorare

S-adunăm căciuli de ghindă
Pentru-acoperiş la tindă,
Saci de vânt pentru colindă
Sufletul să se aprindă!

ÎNŢELENITE-N PIR

Azi mi-am propus să curăţ la crucile de piatră
Mormintele uitate şi-nţelenite-n pir,
Am rupt colţul la sapă-n tristeţi osificate,
Lucesc pe dunga ruptă broboane mari de mir.

Te simt şi-ţi văd pe faţă privirea-nceţoşată,
Orbită de curajul a te privi în ochi,
Of, vinere flămândă, mereu nesăturată
Pândind la buza pietrei ca inima-mi să-ngropi

Şi te-ai înfipt adânc, ai rădăcini ascunse,
Crescute la umbrarul tufişului de coarnă,
Vin sufletele nopţii pe acele ţepuşe
Să guste rodul acru, la început de toamnă.

Doar vinerea-i momentul să strângem la-ntâlnire
Duhuri de morţi şi oase pe boabele agrişe,
Pătrunzător e mirul îmbătător din fire
Pe colţul rupt al sapei, lucind lângă cornişe.

La revărsatul zilei, pe uşa larg deschisă
Volomotoc vor trece de praguri petrecuţii,
Se va crăpa adâncul, lumina să pătrunză
Ca să deschidă ochii la toţi nepricepuţii!

Uitând că neputinţa căzută-n metastază
Îşi odihneşte irul puţind metamorfină,
Înfricoşat sunt, Doamne, neliniştea tronează
Spasmodic osuarul... transpir a răşină!

Eu am făcut curat la crucile uitate
Tăind tufişul coarnei, simţind înţepătura,
Zburat-au spre nori îngeri de stele speriate,
Lăsând în urmă sâmburi, să-mi încreţească gura.

LATRĂ A PAGUBĂ

De focul tău, mănânc cucută
Imun la dor nu-i simt otrava,
Căţeaua gurii lumii suptă
Latră a pagubă,... degeaba!
Nu vreau să fiu iarăşi carafa
De bârfe şi venin la ţintă,
Că m-am rugat la Preacurata
Din chinga lor să mă desprindă.
Păzit de vulturul durerii
Mă 'nalţ semeţ peste cuvinte,
Spre mine trag nepricepuţii
Cu plumb topit, din oarbe flinte.
Şi, ca o muscă ne-nţărcată,
De dor se-ntoarce a se pune,
Pe rana mea nevindecată,
Căţeaua gurilor nebune!
Imunizat nu-i simt otrava:
– Latră a pagubă,... degeaba!

PRIROSTIRE ARGENTINĂ

– Din ce stea ai răsărit,
Ce pământ te-a zămislit,
Pe ce câmp ai odrâslit
În ce ape-ai clipocit,
Cu ce duh milostivit?

Zbor de vânt fără de vină
Dintr-un nour ce-nsenină
Adumbrit lângă-o gherghină
Coroniţă argentină,
În altarul de stamină!

Din petalele alese
Unei rochii de mirese,
Gust nectare neculese
Inhibat de interese
Căutând motiv, să-mi pese...

La picior, mi-am prins atele
Strânse bine în curele,
Să urc treptele la schele
De cuvânt, argint, mărgele...
Cerul ‘nalt spre logos-stele!

RĂSĂRITUL

Nimic nu e mai simplu până când
Cu ochiul lui sprinţar de chiparos,
Verzuiul vegetal arzând frumos
Sărutul fraged, moale şi plăpând...

Adio lună, lin ai lunecat
Foşnind îmbrăţişare de sulfină,
Argint de vin spumos peste-o grădină
Cu puf de păpădie scuturat.

Bujorii mei împresuraţi de ciucuri
Întregul cer lumină a culoare,
Atâtea flăcări pâlpâie în soare
Încât mi le închipui că-s săruturi;

Cu ochii lui sprinţari de chiparos,
Verzuiul vegetal... arzând frumos!

STIGMATUL

Dezgustul meu se vede, când trece grav se simte
E prea târziu amice, prea multe mi-ai făcut,
Atârnă funii aspre, spânzurători de vise
Înalte cât tristeţea poetului tăcut.
Să nu mă cauţi, mamă, matricola din şcoală
E doar un semn c-avut-ai în grijă-un şcolărel,
Copilul de-atunci, maică, nimic n-a vrut să-ţi ceară
În schimb, a vrut să-ţi deie un zurgălău din cer;
Pe străzi sunt puse laţuri la colţuri insalubre
E prea târziu, amice, să-ţi satisfac dorinţa,
Fătuci, mirese sterpe, cernite miţe-cutre
Se sclifosesc la gâde, spre a-mi grăbi sentinţa;
Hai, ocărâţi poetul înalt cât o tristeţe
Îngenuncheat la steaua albaştrilor săi ochi,
E prea târziu, amice, să vii să-mi dai bineţe
Precum ţi-arunci scuipatu-n dezgustul de deochi!
Decât să-mi faceţi funii de osândit ca Iuda
Mai rău este blestemul din gura voastră şuie,
Arici în blănuri scumpe, poftiţi, mâncaţi-mi turta
Osândei muncii mele, stigmată-n patru cuie!
E prea târziu, amice, să-ţi satisfac dorinţa,
Mă sclifosesc la gâde, spre-a-mi urgenta sentinţa.

CA O TRIREMĂ

Purtat de-un val pe chei bizare
Ca o triremă mă scufund,
Mareea iernii boreale
Gheţari împinge către prund.

Târziu, sub gerurile lunii
Au năvălit la ţărm crăiţe,
Aripi de nea şi-au pus lăstunii
Pe braţe albe de troiţe.

Degeaba cânţi cu foc, chitară,
Vise de vară să-mi înşiri,
Sfioşii ochi de domnişoară
Plâng anii fragedei iubiri.

Încarcerat pe mări bolnave
Într-o triremă cu catarge,
Hulit de lume, scriu hrisoave
Citite doar de scoici şi alge.

Mă poartă-un val pe chei bizare,
Mareea iernii boreale.

UNEI RÂME...

Ca nişte râme ne prelingem
Închipuiri de şerpi sclifoase
La umbra fragedelor frunze
Strânse-n canale-adânci în lut,
Cu rădăcini de chiparoase
Aprindem plite unsuroase
Şi-ngurgităm resturi ce put.

Mărinimia unei râme
N-o mai avem, nici pe departe,
Când, afânat cernoziomul
Ca să hrănească-un chiparos,
Pe-a ei străduanii inelate
Din arături ne-nsămânţate
Va înflori un câmp mănos.

Aduc cântări acestei fiinţe
Cu obârşii nepământene
Pe coarda-ntinsă, spiralată,
Ruptă de plugul ce-a trecut,
Prin înmulţirile-i supreme
Îngurgitând bucăţi de vreme,
Vor miresma... resturi ce put.

POŞTALIONUL

Galop de cai în mare treapăt
Poştalion pe smârcuri reci,
Gonind s-ajungă pân' la capăt
Nechează armăsari betegi.

Din zori pornit-au către noapte
Spre-aceleaşi ţinte-oficiale,
Trăgând de oiştea ce desparte
Potcoave-n ropot de picioare.

Apoi, pe rând îşi schimbă tara,
Când şficuiţi c-un bici de piele
De usturime-şi rod zăbala,
Neavând ce ajutor să cheme!

De nicăieri spre nimeni-unde
Mă zgâlţâie la fund podişca,
Din cot ţin frâie clăpăuge
Şi-n mâna dreaptă, codirişca;

Hoţii-n păduri să nu m-aştepte
Văzutu-m-ar, nu m-or vedea,
În zorii zilei, când va trece,
Pe-un nor de praf, caleaşca mea

Ce-a străbătut în lung pământul
Şi-aflat-a oameni neştiuţi,
Pe-un plic am completat răspunsul
La „adrisanţi“ necunoscuţi.

Pocnesc din bici să trag-odată
De hamuri peste drumuri-şir,
Scânteie roata-n colţ de piatră
Când trece dricul coviltir

Peste poieni cu smârcuri reci,
Înnăduşind cârlani betegi.

FĂRĂ TUŞ

Poeţi, fără tuş călimara
s-o umpleţi, încearcă să spună,
Pe gânduri căci fata morgana
pe toţi laolaltă v-adună.

Ah, marele demon al firii,
nelinişti de doruri supreme,
În clinchet talanţii iubirii...
cercei şi brăţări de blesteme.

Condeiu-a rămas fără mină,
andreaua la toc nu-i grozavă,
Cu ochii pe zarea senină
privirea vă este bolnavă.

Poeţi, s-a vărsat călimara,
sunt goală, încearcă să spună,
De vin să vă umpleţi cămara,
să scrieţi pe clarul de lună

Nelinişti de doruri supreme,
Cercei şi brăţări de blesteme.

EU VĂ DEPLÂNG

Sufăr tăcut, transpir în frig,
Mi-e pielea plină de sudoare,
Mă-nvârt năuc ca un tăun, visez mereu
Că sunt dosit pe străzi urât mirositoare,
Îmi fac un plan să mă răzbun
Şi printre dinţi înjur nebun,
... de supărare.

N-am să mă-ntorc nevinovat
La nesătulele-mi năravuri, principial
Şi de cuvânt voi fi, nu-i nicio îndoială!
Ard pe nefoc, vorbesc în gând,
Simt cum priviri prin mine trec...
– Să nu-ndrăzniţi! Eu vă deplâng, n-am să vă ies
... la socoteală.

Scos din logistici subversive,
Stigmatizat ca un evreu,
Durere, scâncet, frig, mizerii asta-am primit...
Ostracizare! Negociat într-un careu,
Gura nu-mi pute-a usturoi, nu mă dezic de ne-mpliniri,
Transpir frivol şi n-am să-ncerc nicicând cu voi
... vreo împăcare;

Deci, vă deplâng... nu mă răzbun,
Mă-nvârt năuc ca un tăun
Pe străzi urât mirositoare.

ABISUL ERELOR

Am fost hrănit cu necuvinte
din panere îmbelşugate,
Prin mintea mea trecut-au gânduri,
suliţi de foc, întunecate.

Nevinovat, o grea sentinţă
m-a ispitit să trec prin rău
Şi-n jurul meu, noaptea adâncă
m-a prins într-un inel de hău.

Predestinat să devin rază,
nălucă neagră, o stafie
Lăsată doar să întrevază
abisul ev, care-o să vie

Ecoul hăului satanic,
halou nedefinit de rece,
Deasupra soarelui organic
s-a aşezat să-l întunece.

La răsăritul neluminii,
duhul de noapte se repede
Să prindă îngerii din ceruri
c-un laţ de fum şi flăcări-negre

A subţiat în câmp substanţa,
cum intră firul prin andrele,
Lumina suptă de-ntuneric
s-a scurs în spaţii paralele,

Iar în paharele-etuve,
curgând ambrozie de îngeri,
Abisul erelor pleşuve
a odrâslit sclipiri de fulgeri!

La moara lumilor săracii
venind cu inima senină,
De steaua neagră şi-au prins sacii
ca să îi umple de lumină...

Am fost hrănit cu necuvinte
din panere îmbelşugate,
Şi-ndur povara ta, Părinte,
suliţi de foc, întunecate.

CUVINE-SE

Cuvine-se să-ţi cer iertare
Încearcă, doar, tot ce se poate,
Iresponsabile erori
Ce-am săvârşit adeseori,
Ca să mă ierţi, îţi dau dreptate...
Şi-atât de simplu mi se pare!

Ne-ncrezătorul început
Surprins în noi fără de noimă,
Orbit, c-un minim interes
Nedesluşit şi nelumesc,
Trezit nervos ca după moină
Este-un prilej nepetrecut

De nebunii în tot şi-n toate,
Nerăbdător pentru-o-ntâlnire
După frustratele-mi chemări,
Adie vânt prin călimări,
Cerneli de dor, de rău, murire...
E-atât de simplu, deci, se poate.

Încearcă, doar, o primenire
Cât mă iubeşti şi-mi eşti aproape!

IRIZE

Tunel săpat în piatră tâmpă,
Izvor prelins, firuţ de apă
Ce prin rostura de la stâncă
La râu în jos, vadul îşi cată,
Sfredelitor prin întuneric
Ne va deschide-n zări portiţe,
La capătul lumii, tunele...
Izvoare limpezi, luminiţe,
Cascade de safir din creste,
Săgeţi cu vârfuri de opal,
Diamantin cioplind cuarţitu-n
Mărgăritare de cristal,
Lunecătoare prin firize
Cu clipocit de undă lină,
Fuior de vânt, vuiet de brize
La vad vor grabnic să revină.
    După-nchistarea stâncii frize
    În râuri de lumini... irize!

RĂTĂCIRI

Sfârşit de mai, sunt singur, e timp de rătăcire
Niciun răvaş primit, la poartă-am mărăcini,
Apăs pe clanţa uşii încet, să o deschid,
Uitând că-i încuiată şi-i cheia la vecini.
O linişte adâncă doinită de-o cicoare
Cruce de post îmi face, fiindcă-i sfârşit de lună,
În spate mă înţeapă priviri iscoditoare,
Doi sfinţi bărboşi pe sticlă-au uitat
Ce-aveau să-mi spună!
Până-n pridvorul casei calc muşchi de muşeţel
E rostuit cimentu-n fisuri cu vinişoare,
La fel de tristă-i curtea, pustie şi mă doare
Precum o zvâcnitură de cârcel.
Un dud a spart podeaua să iasă prin ferestre,
Din mijlocul odăii a început să crească,
Am încă-n gură gustul plăcut al ţuicii fierte,
Atent la jar fiind tata, să nu o pârporească.
Au răsărit lumini prin ţiglele răscoapte,
Iar din tavan strelice mirosul crud al ploii
Şi-a putrezit podeaua în scândurile sparte,
Mucegăit transpiră la colţuri căpriorii.
Lâng-un covor de zestre ţesut cu floricele
E aşezat tabloul de ginere-mireasă,
Din el, cu ochii tineri, părinţii îmi revarsă
Mirajul amintirii... copilăriei mele!
Niciun răvaş primit, la poartă-am mărăcini,
E clanţa încuiată... şi-i cheia la vecini.

PENTRU-NĂLŢARE

Când nu ai aripi ca să zbori
Întreaga fiinţă trează-ţi e,
pentru-nălţare,
Încearcă totul, eşti dator,
Aripi spre slavă vei primi
Fie c-un gând, fie c-un dor
sau o chemare.

Nu aştepta să fii servit
Cerşind umil talanţi străini,
luaţi de pomană,
Refuză ce-i necuvenit,
Flămând de eşti, nu te-njosi
Căci are cine te hrăni,
din cer cu mană.

Şi de te vei ‘nălţa, în schimb,
Prin jertfa trupului plăteşti,
osânda, mila, gândul rău,
Nu te sfii să te fereşti,
Vei fi-ntărit ca să înfrunţi
Prigoana ridicării-n zbor
la Dumnezeu!

AŞ DA TIMPUL ÎNAPOI

Aş da timpul înapoi
să întorc, dacă se poate,
Cu miros fin, de copoi
drumul pân’ la jumătate
Tinerel, cu ochi de pluş
la mândre nedezmierdate,

Fiindcă dragostea-n culcuş
ghemuită stând, pe-o parte,
Prinsă-n corzi dezacordate
ce întinse de arcuş,
Fusta-n două-i vor desface
şi-n vioară-o-vor preface!
– Zău, că nu m-aş mai întoarce
căprior scăpat din turmă,
Aş iubi şi ce nu-mi place,
dar... cu mintea de la urmă.

MINŢIŢI FIIND

Întreaga viaţă am crezut doar ce s-a arătat privirii,
N-am cercetat cu ochiul minţii evolutivul circumspect,
Umbrită fiindu-mi raţiunea de forma translativă-a ştirii
Nu mi-am imaginat vreodată că tot ce văd nu e corect.
Şi în derâdere luat-am istorii scrise prin jurnale,
Nereuşind percepe date adevărate printre rânduri,
Arhive-ntregi cu pagini scrise au devenit, pe rând, anale
Citite doar de cariul vremii, la rozătoarele de scânduri.

Prin edituri s-au aciuat trişti saltimbanci cu limbi sclifoase
Uitând să folosească tocul pe care s-a uscat cerneala,
Se vând ziarele la chioşcuri pe bani puţini, nu pe foloase
Căci nu le mai citeşte nimeni şi de „deştepţi" e plină ţara!
La informaţia conexă se cere spaţiu pentru care
Este nevoie mai tot timpul de încă-o nouă corectură,
Parafrazată cu motto-uri, să dea o notă de culoare
Imixtiunea arhivată devine-n raft maculatură.

Arde prostia-n cancelarii, aşa a ars Alexandria...
Ne uzurpăm unii pe alţii ori ne împungem ca berbecii,
Tot timpul îndrugăm tâmpenii de când ne-a prins Euforia,
În ochi ne scuipă cititorii şi în exil pleacă... poeţii!
Privesc cum satu-mbătrâneşte şi mor nemângâiaţi ţăranii,
Pe uliţi nu mai văd trecând copii în straie populare,
Se-mpuţinează credincioşii, bat clopotele a litanii,
Ascultă sfinţii liturghia, citită în biserici goale.

Pământul, nemuncit o vreme, a transformat holda-n pirloagă
Ochii străini doresc cu poftă-al lui hotar în stăpânire,
Atac direct la limba-mi dulce, mândruţul nu-mi mai spune dragă
Ne-mperechem hidos, satanic, mireasa-i stearpă fără mire!
De parcă ne lumină-abisul, întreaga minte să-ntunece,
Ne-am recenzat să ştim de unde vom face naţia să piară,
Plecaţi, s-a spus, s-a dat poruncă de la un ţaporin-berbece
Munciţi în alte părţi şi-aduceţi tot răul lumii din afară!

Ne-mpuţinăm pe zi ce trece, aprig ne-ndeamnă-un dor de ducă,
Meschin se lăfăie subpleava maliţioasă-n mârşăvie,
Cu câte un schelet sub masă mai vor un os sau o ciosvârtă
La slobozirea unui sobor,chemaţi întru hirotonie.
Minţiţi fiind, vom bea delirul zădărniciei dintre neamuri
Întorşi cu gând curat s-aducem pentru copii o bunăstare,
Ne-aşteaptă curţi paraginite, obloane-nchise, fără geamuri,
Ne-aşteaptă patul de odihnă, hodorogit pe-a lui picioare.

Nu reuşim să înţelegem, o vrajbă de noroc ne-ncearcă,
Pe lângă noi murgeşte aur, iar bogăţia e pe clăi,
Copilul tău să nu îl vinzi la nimeni, niciodată, maică,
Aşteaptă doar ca uzurparea să îi lovească pe cei răi!
Sub ce destin, cu ce osândă împărtăşim din sfinţi blesteme
Să tragem lanţul umilinţei prin vraful sărăciu de ţarnă,
De ce-am permis răului sânge să curgă otrăvit prin vene,
Minţiţi fiind de toţi macacii; ei la-nceput ne-au lins din palmă?

Ne desfrunzim în ramuri-cioate cu gust amar de uscăciune
Nu mai au cum să-nmugurească spre a rodi la Înălţare,
Îmbătrânit la poartă dorul, pleşuv, cu tâmplele-i cărunte,
Îl văd pensionar cum pune răvaşe în cutii poştale.
Fiindcă-n derâdere luat-am atacul dur la limba-mi dulce,
Când recenzaţi de cancelarii să ne includă-n regiuni,
Pământul, obosit de viaţă, dorind puţin ca să se culce
La umbra naţiei române, capul şi-a pus pe rădăcini.

Să-l zgârâie neisprăviţii cu semne – cicatrici, cuvinte,
Dâre adânci brăzdate-n lut, litografii pe piele, riduri,
Încrucişate răsfoind calea aducerii aminte
Făcută parcă a-nţelege tot adevărul dintre rânduri.
Căci în derâdere luat-am istorii scrise prin jurnale
Ascunse de politicienii ce măsluiesc democraţia,
Arhive-ntregi cu pagini albe vor deveni, pe rând, anale
Bune de ars în cancelarii, precum a ars Alexandria!

Minţiţi fiind, vom bea delirul zădărniciei dintre neamuri,
Întorşi la case părăsite, cu-oblonul tras şi fără geamuri.

PESTE SCHELE

Unu-ntinde, altu-aruncă
pe zid gletul cu-o mistrie,
O echipă-adhoc strânsă –
neavând altceva, face
Cu cârlige pe funie
înnodate la obroace
Peste schele legănate...
luna-n raze-o-vor desface!

Unul trage, altu-apucă
funii din obroc, obroace,
Tencuiala întărită-n
soclul tras la poloboace
Îmbrăcat cu plăci de marmori
peste-armura rostuită,
Monumentul de pe dealuri
timpul înapoi va-ntoarce

Într-un cadru strâns de raze-n
piedestalul ce se-nroată
Sub un clopot de lumină
arcuită de obroc,
Suflă viforii la toartă
funii de arnici desfiră,
Razele cu glas de harfă
ning din cer sclipiri de foc.

Unu-ntinde, altu-aruncă,
trei împing, patru apucă,
O echipă-adhoc strânsă –
să îndrepte raza frântă
Pe o pânză de păianjen
din trei funii înnodate,
Temător, domni-va timpul
peste schele legănate...

CÂTE-NDOIELI

Nu-i cum speram, tot timpul iau decizii
Gândite prost, în pripă sau neverificate,
Inconştient îmi beau paharul cu iluzii
Pe limbă-mi curge setea din buzele crăpate.

Învârtoşat, fudul de propriile-mi tare,
Scrâşnesc din dinţi privind la hoţul cel bogat,
Un gol imens îmi creşte în suflet şi mă doare
Câte-ndoieli cuprins-am şi câte-n mine-ncap.

Nu-i cum doream şi-adun încet zile pe zile
Pustii ca-ntr-o-nchisoare meritată,
Mă uit cu jind la alţii, ce-au rafturile pline,
Cinstit e să n-am parte de ele niciodată!

O pagubă de gând mă ţine la priveghe,
Căci sunt dator vândut şi-am să mănânc curechi,
Timpanul încleiat de pori cu ceară veche
Parafinează calea-mi... şi-am dopuri în urechi.

Nu-i cum vroiam, mulţimea e iraţională
Un gol îmi creşte-n suflet ca răul şi mă doare,
Indiferent ce-aş face, nu ies la socoteală
Câte-ndoieli cuprins-am în propriile-mi tare!

CÂND SCUTURI

Drumuri lungi şi porţi închise,
lacăte pe uşi de fier,
Paşi mărunţi trec, pare-mi-se,
pâ'n ce se topesc şi pier.

Umbre strâns-împerecheate,
frunze vii pe ram, rodire,
Lacăte desferecate,
crini însângerând venire.

Ca un zvon de modă veche
timpul, undă cristalină,
Pe poteci lasă pecete-n
grămăjoare de argilă.

La o dată-n an din muguri
floarea-n rodii se revarsă,
Cu miros de crin când scuturi
urma-mperecheată,-ntoarsă.

Drumuri lungi şi porţi deschise
lacăte pe uşi de fier,
Paşi mărunţi trec, pare-mi-se
cu parfum de crin, din cer.

ANIVERSÂND UN PRAG

Mă văd pe zi ce trece din ce în ce mai tandru,
Să nu spun trist, tandreţea-mi emană prevestiri,
Simt noi schimbări, majore, în trupul-candelabru
Din care, de pe braţe-i, se sting pe rând, lumini.
Aniversez o zi, un ceas sau poate-o clipă,
O strângere de mână, un dor după-un sărut,
O noapte fără lună, un zvon de viaţă-n pripă,
Un prag ce de la care am început să urc.
O, tu, oglindă-a firii, icoană-a fiinţei mele
Ce-ai odrăslit în casă pe-o creangă de liandru,
Cu mulţumire, Doamne, la rugile cristele
Adâncă bucurie-mi,... reverşi prin Alexandru!
Căci, după Sânziene, o pricină m-obligă
Să îmi aduc aminte că sunt scânteie stinsă
În candelabrul-pom, pe-un ram, pe-o rămurică
Timpul trecând s-o aibă, din când în când, aprinsă.
Corolă de lumină în propria candoare-i
Extensia de viaţă din aripile mele,
Diluviul cu meandre prin praguri la strâmtoare,
Aniversează treceri... de rugăciuni-cristele.
O noapte fără lună, un zvon de viaţă-n pripă,
O strângere de mână, un ceas sau, poate,-o clipă.

MAI TRECE-UN VAL

Mai trece-un val, mai trece-o zi,
Mă bate-un gând de-a ne iubi
Cum ne-am iubit, să fim din nou...
– Când vom mai fi?

Pe ochi îmi fulguie ninsori
La ţărm bat brize, uneori,
Nici că mi-e cald, nici că mi-e frig,
– Doar tu mă dori!

Mai trece-un nor, mai simt o floare,
Ninge-n albastru a mirare,
Observ că viaţa vis a fost,
Şi că mă doare!

Lacrimi pe buze lin cobor
Brăzdează-ncet curgerea lor,
Iubiri cât n-am putut să duc,
Simt cum mă dor!

Mai trece-un val, mai trece-o zi,
Mă bate-un gând de-a ne-ntâlni,
Chiar de nu ştii, când vei afla,
– Vei mai veni?

TOPOGANUL CU TREPTE

Am ales de urcat topoganul cu trepte,
Oscilând transversal pe un drum fără ţel,
Printr-o buclă de timp cu nuanţe discrete
Văd cum trece-nvârtit propriu-mi vis carusel.
Ca să pot să îl prind am ales de urcat
Şi prin inima lui înălţat-am o scară,
– Ce emoţii, ce drum, ce efort conjugat
Să ating un miraj pe-un crepuscul de seară!
– Ce-am făcut, am făcut, de iubit am ales
O fantasmă de gând cu luciri de opal,
Peste-o pustă de lume, tulburată de stres
Resemnat am privit la o stea în astral...
În sfârşit am ajuns, să mai urc nu sunt trepte,
Vrând-nevrând mi-am legat propriul vis de un trol,
Cu un lanţ ruginit şi-n extensii fluente
Topoganul din gând mă azvârle în gol!
– Ce emoţii, ce vis, ce efort conjugat,
Ca să pot să îl prind, am ales de urcat.

DE-ATÂTA FUM

Odaia mea-i nezugrăvită...
S-o zugrăvesc, poate s-aştepte
De-atâta fum până şi musca
Se dă cu capul de perete!

Aprind un muc de lumânare
Să fugă noaptea prin unghere,
Cu semne-ntoarse de-ntrebare
Ard toate mofturile mele.

O cruce mi-am făcut, întinsă,
Ca liniştea să mă cuprindă,
Privesc cum flacăra aprinsă
Luceşte palid în oglindă.

Odaia mea-i nezugrăvită...
Aici trag iele despletite,
De câţiva ani nicio iubită
În ea, n-am mai văzut să intre.

MANTII DE PLUMB

– O, patule, cât eşti de greu, în tine nu mai aflu tihnă...
Îţi trag picioarele de plumb şi-acum te car în spate eu,
Mă zvârcolesc smucit în somn, de obosit nu pot s-adorm
Năluci de vis am treaz fiind, iar tu
nu-mi dai deloc odihnă.

Nu ştiu ce rău aş fi făcut, căci la cretini eu dau socoată,
Mă obsedează insistent învăţătura mea precară,
E prea târziu, am încercat şi-acum în patul de ocară
Oricât de mult aş învăţa, cu pat cu tot,
plumbul mă-ngroapă.

Aştept ofertele promise... cum telefoanele-s închise,
Sunt medium şi devin apatic, sunt receptacul telepatic
Pe un dreptunghi ce-şi zice pat şi el, la rându-i, apăsat
De-aceleaşi griji, mantii de plumb,
cu mine-aduse...

Nu înţeleg ce se întâmplă, grăbit de timp intru în transă,
O venă-mi sângerează-n tâmplă, stigmă-stigmat sunt, paradigmă
Un cui îmi scârţâie la cap şi îmi şopteşte ce să fac:
Ia-ţi patu-n spate, ţine-l strâns şi ieşi pe drum
cu el, de umblă!

Năluci de vis am treaz fiind, fără prea multă judecată
Sunt mediu şi devin apatic, sunt receptacul telepatic
Nu ştiu cât patul e de greu... acum, ce car în spate eu
Sunt griji de plumb, mantii de plumb,
plumbul mă-ngroapă.

RECRUŢI

Trompeta sună violent
Se strâng recruţii în plutoane,
Stâng-drept, la ei zbiară-un sergent
Iţari, cămăşi, ciorapi, paltoane.

Vlăjgani în frunte pasul bat
Şi-n spate angrenajul mişcă,
Tropot mărunt, dar apăsat,
Centuri, bocanci, scurteici, plevuşcă.

Din cot se-mpung diametral
Pe linii antebraţe drepte,
Cu şoldul ţine un căprar
Pufoici, tunici, nădragi, bonete.

Flăcăi vânjoşi în rânduri mişcă
Iţari, cămăşi, ciorapi, paltoane,
Centuri, bocanci, scurteici, plevuşcă,
Se strâng recruţii în plutoane.

Nu mai vor bască, vor bonetă
Şi-şi pun ţigara... la şosetă.

NISIP

Mi-e sete de ploaie, că-mi vine să ţip,
Arunc o găleată adânc în fântână,
Cu lanţul o trag, apoi, cu o mână
La gură o duc şi pe buze îmi curge
... nisip.

Priveşte cum plouă, cum plouă discret
Nisipul în lacrimi mărunte pe stradă,
O fată la geamuri aşteapt-un poet,
Aşteaptă să-i vină sub streaşini,
... să-l vadă.

Mi-e sete de ploaie, iubito, şi ţip,
Te uită sub streaşini cum plouă-a pustiu,
La geamuri îţi bate un val de nisip
Pe stradă pustiul de lacrimi
... e râu.

STAMPE

1.
Vai ce decor, ce trist decor
Când amăgit de-o soarte,
Vai ce urât, ce vis urât
Să te-ntâlneşti cu-o moarte!

Iadul din vis, iar s-a deschis
C-un aer de formol,
Îngerii toţi din paradis
S-au îmbătat de-amor,

De-aia şi mor, vai ce decor...
Ce trist decor!

2.
Era un frig înţepător,
Subţire ca o ceaţă,
O lună nouă-şi despărţea
Banchizele de gheaţă.

Dintr-un tăiş la capul Horn
Pietrificat de rece,
Oceanu-n două Ace-Corn
Din Africi, ca să plece,

Să afle cât îmi e de frig
Cu tine lună nouă,
Întoarce-ţi invers secera
Spre Horn... şi-apoi să plouă!

3.
Cum bate trist, nimic nu-i viu
La căpătâi un clopot,
Din perna mea doar sâmbăta
Cad penele în ropot.

Un vaiet scurt de cucuvea
Sinistru-nchide-o carte,
Sufletu-nchis nimic nu vrea
Şi nici nu cred că poate.

Bate un ceas, e încă viu
La inimă am crampe,
Neimportante şi-i târziu...
Cad penele din stampe.

FLĂCĂRI GRI

De dorul tău se-aprind zările-n gri
Cu flori de mărăcini ce se-ofilesc,
Ard greieri pe mirişti cântând cri-cri,
De focul tău, iubito,... şi-i firesc!
Sineala gri pe ochiul meu în ceaţă
Ademenit cu chipul de păpuşă,
M-a amăgit să cred că e verdeaţă
Şi-alerg desculţ pe-a miriştii cenuşă.
Mi s-au aprins călcâiele zdrelite
Prin mărăcini în jarul nefiresc,
Rugul de foc din nopţile cernite
Stigmate tălpi pe colţi, împironesc.
Privind la foc cum arde-n flăcări gri
Se-afumă-n gând un dor ce mie-mi scapă,
Nu cred ce simt, nu simt ce pare-a fi
Şi-alerg desculţ smerit, cu crucea-n talpă.
De focul tău, iubito, ard zările în gri,
Ard greieri pe mirişti cântând, cri-cri!

TRISTEŢI SOLITARE

Abia ce în lume plecat-au
Frumoasele clipe tăcute,
Tristeţe în urmă lăsat-au
Duioase-amintiri petrecute.

Întors de niciunde nimicul,
Ca ins renăscut din viroze,
Pe patul de naşteri ftizicul
Induce sarcastic psihoze.

Şi azi ca şi ieri interese
Deloc nu îmi par judecate,
Decât niciodată-nţelese,
Mai bine să plângă, uitate.

Misterul boemului carstic
Cu dogmele sale morale,
E-un ins pervertit şi sarcastic
Ce cântă tristeţi solitare.

AGENTURI

Un asediu informatic după marşuri triumfale,
Manifest, asediu tactic sau procuri
înşelătoare...

Un pârjol din gură-n gură, la un iarmaroc de ţară
Agenturile străine, un spion secret
cătară;

Lunetişti din câmpul muncii, ostoiţi c-o stea brigandă,
Linguroşi, slinoşi ca dracul pe-un angajament...
o scaldă.

Interesul se produce mascat prin extrapolare,
Urechi mari şi clăpăuge, la birou
ascultătoare

Orice cuget zăpăcind, pe canale deranjante
Cu dopuri de-amfetamină-n... raţiuni
irelevante.

Dorm bordeie liniştite, lâng-un iarmaroc de ţară
Agenturile române... un spion străin
scăpară.

ÎNDELUNG-RĂBDĂTOARE

Îndelung-răbdătoare, tu, vreme,
Rădăcină-a temerilor mele,
Predispus a primi anateme
Mi-ai luat între timp din putere.

Şi acum simt cât eşti de trufaşă...
Răvăşit, apăsat de angoasă,
Cu capacul deschis, o gheboasă
Mă ridică din scrin ca o moaşă!

Grăbitor e din sfinţi să învie
Timpul-trup desluşit peste veac,
Cromozomul genom sub capac
Izvorî... vis de viaţă să fie!

Bucuros de a morţii scăpare,
Temerar pe un soare târziu,
Am răspuns la apel c-am să fiu
Răbdător, pân' la a zecea-ntrupare!

– O, ce timp netrăit, o, ce vis premonit,
Dup-o vreme-ndelung răbdătoare!

MOTANI GONACI

Aud prin târg că nu va mai fi carne
Şi la tarabe se vor vinde muşte,
Sigur, atunci cu toţii vom vrea arme,
Nu vom lăsa pe alţii să le-mpuşte.

Ca să trăim, ne vom schimba meniul,
Ţintind pe străzi insecte culinare,
Cu-alice azi, eu mi-am umplut chipiul
Şi-am trei motani, gonaci la vânătoare.

– Albinele, am zis că nu merită
A fi-mpuşcate precum toate cele,
Roiul întreg, chiar matca răzvrătită
Am s-o oblig să îmi aducă miere!

Furnici, ţânţari, tăuni trec îngroziţi
Pe caldarâmul ud al străzii goale,
Trop-trop, se-aud păduchii-mpotcoviţi
C-un zdrăngănit de linguri, cratiţi, oale.

Ebree – licurici ca din poveste
La pielea mea simţind că e sărată,
De mă înţeapă-o gâză sau vreo viespe
Cu iod mă frec o zi, ca să îmi treacă.

Oricât de mult mi-aş fi dorit să aflu
Vânând insecte vara şi, de-a valma,
Răspuns nu am găsit, pare-un miracol
– Pe unde stă ascunsă musca, iarna?

Intraţi în vânatoarea cea de criză,
Motanii mei gonaci carne să guste,
Neinstruiţi şi scoşi dintr-o valiză
În tumbe sar pe câmp după lăcuste.

Un stol de libelule ne conjură:
– Vin viespii africane, o oştire...
S-aveţi din timp muniţie destulă
Pentr-un război de supravieţuire!

Ca să trăim ne vom schimba meniul,
Puşcă mi-am luat şi-alice... cu chipiul.

CÂNTEC

Foaie verde rostopastă
Dor de drum şi floare-albastră,
Cu aghiazmă de mărar
Pritrocii dragostea noastră

Dor-doruţ, cobori din cer
De trei ori pe zi disper,
Blestemat spun: lerui-ler!

Drum pe zi încremenită
La fereastră ca un dar,
Prin grădina adumbrită
Zbor prăpăstii, aşadar

Dor-doruţ, cobori din cer
De trei ori pe zi disper
Blestemat zic: lerui-ler!

Foaie verde-altoi de viţă
Dor de drum şi floare-albastră,
C-un parfum de garofiţă
A plecat dragostea noastră.

Unde-o fi, numai ea ştie...
Dor-doruţ cu rostopastă,
Vai şi-amar, mai ales, mie!

SMINTITE SECHELE

Pe spate un vânt ca un şal mă atinge
E rece şi râd de plăcere,
Nervos râsu-n hohot mă strânge:
– Stai, bre, că mă-nţeapă discret
Aceleaşi smintite sechele!

E vară, deranj, neliniște-n somn
Copacii pe stradă oftează
Din pricini mărunte, frenetic agon,
– Isuse, ce vreme, ce ziuă...!
Mă udă, e cald şi burează.

De timpul ploios, puţin cam ciudat
Amanţii profund se-ntristează,
Aud răbufniri de poet disperat:
– Staţi, bre, că un vânt furios
Smintite sechele-mi brizează!

Mă plouă încet, discret şi bizar
Mi-e rece, sunt ud pâ'n la piele,
Pe spate m-atinge un vânt ca un şal,
– Stai, bre, că-mi burează-n zadar...
Aceleaşi smintite sechele!

CERNITUL VOAL

Când s-a crăpat de ziuă, tu m-ai trezit din noapte,
Frumoasa mea cernită, c-un voal de amnezie,
La crucea-ntâmpinării de dragoste se poate...
– Ne-am întâlnit? Eu nu ştiu, doar Dumnezeu, El ştie!
C-ai deşteptat eresuri din consolări absurde
Şi-ai plămădit din vreme minuni în somn, fireşti,
Ce vis, ce ochi, ce irişi, albastrul mă străpunge
Când de pe frunte voalul de nouri risipeşti.
Ascult glasuri de păsări pe poarta larg deschisă
Poftindu-mă-n afară, la vânt să înalţ imnuri,
Cu slava bucuriei din mândrul soare-aprinsă
Pătrunzi adânc în mine tu, Doamne,-n cânt de triluri!
Şi-mi întăreşti nădejdea de primenire-n suflet
Căci prin a mea greşeală mi-am afişat mândria
– Îndură-te, Mărite, de tot ce fac sau cuget,
Sunt om şi din neştiinţă ţi-am încercat mânia!
M-am lăcomit cu visul speranţelor absurde
La crucea-ntâmpinării, când m-ai ţinut aproape,
Ai retrezit dorinţe, fioruri... ah, ce crude
Sunt crucile pierzării-n cernitul voal de noapte!
Vroiam să spun că viaţa-i, frumoasa mea, cernită,
Iubita mea din vis c-un voal de amnezie,
– Ne-am întâlnit? Eu nu ştiu când s-a crăpat de ziuă,
Nu-i nimenea să-mi spună...
Doar Dumnezeu, El ştie!

PITIT SUB O PERNĂ

Ascultă la mine, iubito,
nu plânge, nici teamă nu-ţi fie,
Când haita se strânge şi latră
tu frica transformă-o-n mânie!

Căzut-a pe mine năpasta
căci coada pre coadă-mbârligă,
Degeaba mă ceartă nevasta
cu vorbe urâte şi-mi strigă

De bârfe... că, – uite – ce fac!
stridentă în voce, dar fermă,
Întreabă de tine, iubito, eu tac
cu capul pitit sub o pernă.

La gard precupeţi curioşi
furiş ne ascultă, veghează,
Aşteaptă să-nceapă concertul
şi asta mai mult mă-ntristează...

Nu plânge, nici teamă nu-ţi fie,
tu frica transformă-o-n mânie!

TRECERE

Satul din copilărie
Îl trec rar
Şi-ngândurat,
Peste curţi paraginite,
Printre garduri şubrezite
Ochii-l simt împuţinat...

Doar un vânticel adie,
Ca un zvon
De fân uscat,
Mir din iarba pământie
Timpul, fulg de păpădie,
Zboară-ncet şi neschimbat!

ÎNTRE Da ŞI NIMIC

Aş dori să fiu mic, cât se poate de mic,
Înlăuntru constrâns din mai mic, spre nimic,
Fără formă sau chip, fără trup
Să nu am nici măcar orizont de trecut,
Gol de timp, punctual, infinit de tăcut
Pe o rază-mprejur, con de umbră pierdut
Ce strigat la apel, va lipsi abătut!
Aici dorm, aici stau, între Da şi nimic,
Dacă mor când spun Nu, pe un drum hărăzit
Netrecut printr-un loc îndeajuns chinuit,
Între Da şi nimic, sunt o umbră, un pom
Dacă-s viu şi păşesc, sunt o urmă de om
Cu un chip deşirat peste-o viaţă de ins,
Când mă doare sunt dor, înlăuntru constrâns,
Rupt în zdrenţe de timp, filfizon încrezut
Ca un puşti lăudat ce acceptă, prostit,
Că-ntre Da şi nimic, mai sunt gropi de umplut
Cu fantasme-n pustiul de timp infinit!
– Cât de mult mi-aş dori să nu fiu...
Trup de om, îndelung-chinuit!

LA MAREA EGEE

Călare pe fulgeri, cu braţele goale,
Tristeţi scânteind curcubee,
Gonind amintiri prin pădurea de ceară
Doar luna-n oglinzi peste ape mă cheamă,
La Marea Egee.

Să zbor, de-altminteri, mai sus decât vântul
Nici dorul nu poate pe nori de aramă,
Mă doare Egeea întinsă ca untul
Cu lame de săbii înfipte,
În propria-mi rană.

Mi-e rana adâncă şi sânger, femeie,
Prin marea cu valuri de ceară topită,
Orbit de-amintiri am să-not prin Egee
La ţărm să ajung,
Pe un banc de pirită.

Uitând adâncimea durerii când sânger,
Tristeţi de cristal din pădurea de ceară,
Pe spinii-nfloriţi de pe plajă voi pune
Egeea întinsă ca untul,
Încet, să n-o doară...

Tristeţi din pădurea de ceară topită
La ţărm am s-ajung să le pun,
Pe un banc de pirită!

NUDICE CUPE

Gânduri ascunse, femei despuiate
Îmi fac reverenţe. Cornul de cerb
Şade-amorţit la poarta iubirii, aproape
Ciuta-i închisă cu gratii, în şapte lăcate.

Ochiul genunchilor ore în şir
Alunecă lin, pe pielea mădularelor tale
De iarbă. La fereastră cu dor, se aprind între timp
Fânul cosit, gândul ascuns şi felinarul de mir.

În pădurea virgină-am s-ajung
Şi-am să văd cum se varsă lumina din stele
În mine. Îndată aprins am să ard,
Mirul de uns, de pe coapsele tale virgine.

Calul cel blând, tropote lin
Să-ţi alunge durerea departe,
Stoluri de păsări aşază pe umerii mei
Ulcioare de lut cu pelin, să mă sting, de se poate...

Nudice cupe îşi varsă probonul
La poarta iubirii din mândra pădure-nsetată,
Gustă pelin tropotul lin, ciuta îşi scoate priponul,
Cerbu-i desface la gratii, şapte lăcate cu cornul!

Gânduri ascunse, femei despuiate,
Nudice cupe, gratii deschise şi multe,
Şi multe... păcate!

ŢIPĂTUL

Cântecul meu se aude precum
Ţipătul privighetoarei înjunghiate;
– Ei, şi?!
– Cum, ei şi,... uite că s-a crăpat de ziuă!
Cârduri de ciori se rotesc croncănind
Deasupra macadamelor de gunoi ale urbei,
Să-i găsească leşul până la apusul soarelui;
Şi aşa, s-a petrecut de ziuă...

Undeva, prin spatele gării
Trec navetiştii, lanţuri de oameni
Mână de mână-nşiraţi
De-a lungul căilor ferate,
Legate prin traverse cu ace, în intersecţii;
– Ei, şi?!
– Oricum, vor ajunge cu toţii la destinaţie,
Să se culce puţin!

Privighetoarea a tăcut;
Deasupra oraşului, Luna
Alungeşte chipuri de ciori despuiate
Prin crânguri de plopi, foişoare priveghi
Pentru noapte. Fantome de fum caută
Resturi prin bene cu ochi de lilieci.
Nimeni nu cântă: – E bine?
– Ei, şi?... e linişte!

COROANA REGALĂ

Ce lume smintită, ce lume neroadă,
Sicrie de marmori, sicrie de flori,
Tocmește Gaborul doi hoți și comandă
Să fure din criptă coroana,
Coroana de aur a regelui Cioabă!

La capul defunct cu jalba în pungă,
Știind că-i de ros în priveghi la țigan,
O lume pestriță ca musca la strungă
Venit-a cu salbe
Și lanțuri de aur pe gât,... venit-a să plângă;

Gâlceavă în șatră, în piețe și-n baruri,
Un rege-a murit, cei vii să trăiască!
Bărbații pur sânge, regenți peste clanuri
La cloaca de aur
Se ceartă-ntre ei și se spurcă, pe neamuri;

Inele, manele, cosoni și mărgele,
Pretenții țâfnoase de prinți și-mpărați,
Doi regi într-un cort căldărar...
– Sunt probleme!
Alegeri cu prapori, bătăi pe insigne... și steme.

O țară de neaoși, o țară pungașă,
La greua numire de domni în stabor,
Spectacol hazliu la moartea părtașă
De musai, să vină pe tron
Chiar un șuț, fiu de arhonț,... bulibașă!

Ce lume smintită, ce lume neroadă,
Să-l bântuie aprig pe cel răposat,
– Alegeți un sceptru, alegeți degrabă!
– Veniți, că se fură coroana...
Coroana de aur a regelui Cioabă!

IDEM

Un alt model cu forme fine
Nectar, polen, fior de nea,
Dulceţi, ifose feminine,
Aceiaşi ochi... şi-asemenea.

Vin din amurguri violete
Păsări la cuibul părăsit,
Precum virgine desuete
Cu fire-n păr de fân cosit.

Eu am jurat că-mi ţin cuvântul
Şi voi iubi aceeaşi floare
Indiferent unde mi-e gândul
Când trec virgine liberale!

Amanta mea este-o artistă,
Cu buze dulci, fior de nea,
Gândesc: – Ca ea nu mai există!
Totuşi sunt... multe-asemenea.

CARUL DIN CER

– Ho, stai, căluţ nebun, greşit-ai iarăşi drumul!
O râpă-n jos vuieşte şi-o negură se lasă,
Cu un ocol din pinteni, cal-călăreţ sunt unul
Precum fantasma lunii ivită-n pâclă deasă.

Sar din potcoave cuie şi-am în picioare ghete,
Drumul e-ngust şi-nchis, iar lumea-i ca o sfoară,
Când nepăscut la oişte, tu tragi pe îndelete
Carul pe bolta nopţii, spre steaua mea polară!

Ne-apropiem de casă, miroase-a vin de toamnă,
Cărările din ceruri cu toate se-mpreună,
Tăria unui munte potcoava ta o sfarmă
În aburi albi pe fruntea-ţi, ca laptele de mumă.

Dăm împrejurul stelei precum lumina-n ventre
Nu-i crâşmă şi nici han, unde putem noi trage,
Aş bea tot mustul toamnei stropşit în şapte vedre
Şi scurs, ca raza lunii, prin largele-i dăoage.

Descălecat-am murgul să mă-ntâlnesc cu mine
În pustea casei şubrezi, de nerecunoscut,
Călătorind prin stele, străin de omenire,
Văzut-am doasca lumii... pe bulgăraşi de lut.

Şi m-a cuprins o frică... întors în noul ev,
N-am cum să-mi uit menirea, nici calea, nici solia,
Simţind răsuflul gheenei venită s-o aleg,
Am doborât cu pumnii şi palmele... stihia!

Mi-e-ncremenită sinea, tresar când vine hăul
Precum o rază frântă ce se separă-n două,
Târâş printre vedenii, am repornit rondoul
Ca unică scăpare spre pisc, în lumea nouă.

Din neguri, uliul groazei m-a apucat în gheare
Şi-am prins curajul mierlei scăpată printre tufe,
Nu-i nici coincidenţă, nici pură întâmplare,
E doar răgazul vieţii pre moarte să răsufle.

Dacă mi-e scris în frunte şi-i dăltuită-n gene
Minunea care este... petrecător-tăcută,
Deschid larg, ca să treacă pe uşă fum de gheene
Înfăşurat cu hăul din bezna nevăzută.

Căci m-am rugat la Domnul, de rele să mă ierte,
Când sus pe cerul nopţii trimis-a două care,
Spunându-mi c-am de-ales doar una din oferte:
– Spre viaţă cu cel mic, spre moarte cu cel mare!

– Hai, vino iute, vino, tu, murgule, de-ndată!
S-a luminat de ziuă, păscut-ai jar din stele,
Îmi sună iarăşi ceasul din lumea aialaltă...
Secunda, ora, ziua, bătut-au câteştrele!

O râpă-n jos vuieşte şi-o negură se lasă
Drumul e-ngust şi-nchis, iar lumea-i ca o sfoară,
– Hai, vino iute, vino, să tragi prin pâcla deasă
Carul pe bolta nopţii,... spre steaua mea polară!

CERNE

Motto:
Hristos n-a fost, nu va veni,
Pentru că el,... – El Este!
Omul, în schimb, a fost, va fi,
Deoarece, Nu Este!

Cerne, Doamne, cerul, cu sita ta deasă
Cioburii luminii-n raze de mătasă

Din slava puterii, Doamne, să adie
Peste faţa-mi plânsă câte-o bucurie

Presară-mi pe rană praf de aur moale
Deasupra durerii-n pudră de ninsoare,

Şterge cu marama albă a blândeţii
Lacrima din ochii dulci ai tinereţii

Ningă peste fire ferezar de lună
Tu, la căpătâiu-mi verde, frunză-adună,

Deschide cu cheia taina din izvoare
Şi revarsă viaţa-n flori de lăcrămioare.

Mângâie-mi obrajii cu-aripă de înger,
Treci prin sită, Doamne, razele-ţi de fulger,

Cerne, Doamne, cerne... şi cu sita mare,
Să plouă-n albastru, lacrima de soare.

Cum mi-o fi ursita: mică, mare, deasă,
Doamne, cerne viaţa-n... raze de mătasă!

CARELE

Aurul potirului,
Tămâioasa de pe oage,
Vinul bun păstrat în doage-i
Sângele beţivului.

Mi-am pierdut încrederea
Fără aripi împrejur
Şi cu ochi de abajur
Toate-mi merg, ‘a-ndoaselea.

Fetele cu oalele
Ce se sparseră-n răscruci,
Îngenunche şi-şi fac cruci
Pentru-Acela, Carele...

Cu-o mârţoagă,-nspre apus,
Cât a fost ziua de lungă,
Slab, întins şi mort în dungă,
Tămâiat cu vin m-au dus...

Fetele cu oalele,
Sângele beţivului,
Aurul potirului,
Pentru-Acela,... Carele.

TE ROG, ACUM...

– Te rog, acum, dacă doreşti să pleci,
Stinge-mi lumina şi de storuri trage,
Adună-n pliuri noaptea din poteci,
De pe pervaz ia floarea care-ţi place!

Mai lasă-mi atârnată luna-n cui,
Când mă întorc să nu mă-mpiedic iară,
De urma împietrită-a nu ştiu cui...
Ce talpa vrea să-mi muşte ca o fiară,

Căci am purtat mereu pantofi cu dungi
Acomodat pretenţiilor tale,
– Şi nu uita, pe clanţă, dacă plângi,
Să-ţi laşi amprenta proaspătă şi moale!

Încrezător într-un alint ce gustă
Din molipsirea-i crâncenă de tine,
Ca un păianjen pustnic eu, pe fustă,
Ţesut-am pânză albă şi subţire.

– Te rog, acum, frumoasă meteoră,
Să pleci uşor, ca într-un ritual,
Limba la ceas dă-o-napoi cu-o oră,
Să-ţi pot lua amprenta... gradual.

ROMANŢIOS CRISTALUL

Miroase-a struguri copţi şi-a sâmbure de prună
Vaporizând miresme de foc pe corzi de viţă,
Cristalul alb din nouri răciţi într-o lagună
Romanţios prelinge-n şiştare prin bundiţă;
Îngreţoşat de apă ca un vampir feroce
Amirosind savoare de nestemată rară,
Voi bea până şi stropul însângerat al crucii
Din inima lui Crist, pe lespezi de cărară!
Ucigătorul damf, izbuc în oala-adâncă
Rachiul fiert pe zeama strelidelor de jad,
Răcit „la piaţeta“ crevaselor de stâncă
E strâns în butoiaşe din lemn uscat de fag;
Alţii-ar dori să fie ‘nălbit cu foi de dudă
Uşoară, cu cercei şi cu mărgele-n nas,
E limpede licoarea, strelice şi-i zăludă
De când pe etichete, zarafii-au scris Vinars!
Încât pre limba ţuicii, amorezaţi, poeţii,
Secătuiţi de focul miridelor de vară,
Cu buzele uscate se-ntorc în dosul pieţii
La sânul blândei toamne, cu sfârcul cât o pară!
Amirosind savoare de foc pe corzi de viţă,
Romanţios prelinge cristalul prin bundiţă.

VOROBITĂ

– Cui să mă plâng?
Doar ţie, ce taci tăinuită
Departe-ntr-un gând nenăscut,
Vis neştiut, zbor petrecut,
Dorinţă a stelei din cer
Vorobită...

Fereşte-mă iară
De lumea ţicnită
Când toate sunt vechi şi fără motiv,
Sinistru te vrei tâlcuită
– Hai, stinge-mi lumina şi-adun-o,
Cu grijă în cută la tiv!

Cuvântul mă doare,
– Tu ştii şi-mi ascunzi, prăpădito,
Tabloul din cer cu iluzii,
Acordă-mi o şansă când sunt la strâmtoare
N-am sânge şi-astept de-cu-ziuă,
Un bon de accept la perfuzii!

O, viaţă a inimii mele,
– Cui să mă plâng?
Doar ţie ce taci tăinuită,
Departe de lumea ţignită,
Dorinţă a stelei din cer...
Vorobită.

VINĂ ALBASTRĂ

Copila desculţă din sala de gară
Cu mâinile-ntinse se roagă retrasă,
Suspină încet minunea amară...
– N-am bani şi-s gonită de-acasă!

Ia foc orizontul albastru pe fire,
Se-aude şi-un pocnet de şină,
Marfarele trase-n triaje sunt pline
Miroase-a petrol, a cărbuni, a benzină...

Sărmana copilă din ţara bogată
Cerşeşte cu mâinile-ntinse, o milă,
Pe linii trag trenuri, aşteaptă şi pleacă
Trolee pe fire-n albastru, lumină...

Nervoşi, călătorii la fata sărmană
Se uită, se strâmbă şi trec... fără vină!

LA ROŞIA MONTANĂ SAU POIENI

Nu sunt garant pentru lucrare-aceasta,
N-am contractat cu nimeni un ban peşin,
Un pisc şi-a scuturat de trei ori creasta
Şi nu mă dau înfrânt, încât să leşin!
– Scurmă-n cenuşa muntelui cel faur
Iubito, vezi de încă mai e caldă,
Poate-ai să dai de vreun ibric de aur,
Să bem cafeaua liniştiţi în haldă.
Pe pielea mea a înflorit cangrena
În pete mari ca floarea cianurată,
Mă plouă-n cap cu stropi de-argint migrena

Talpa de bou s-a argăsit murată;
Un şarpe a scăpat din munţii puri
Urlând cu cap de lup înspre oraş,
Duhnind a mortăciune şi-a cianuri...
Curge-n acizi, la iazul din făgaş.
Curând, pe munţi nu vor mai fi oieri,
Nu sunt garant, n-am contractat bani peşin!
La Roșia Montană sau Poieni
După-o cafea... eu am simţit că leşin.

ÎMPARTE

Pomana morţii mele de-o fi nuntă,
Prăpăstios s-or bucura săracii,
Pe fluiere de os cânta-vor viermii
Şi de pământ vor fi făcuţi colacii.

– Femeie, hai... şi suflecă-ţi cămaşa,
Să învârtim o horă-n curtea mare,
Cum nu mai sunt, învârte-te, tu, aşa...
Şi tropote cât poţi din mădulare!

C-am fost născut în zodia căţelei
Hrănit ca un buldog de la oraş,
Nu m-am ferit de chea-ul cucuvelei
Iubind cântarea mierlei, din ogaş.

– Femeie, hai... şi suflecă-ţi cămaşa
O horă să-nvârtim, dacă se poate,
De m-ai legat, tu slobozeşte-mi faşa,
Câte-un colac, la cei săraci, împarte!

Să-mi zică bogdaproste, fiecare,
La nunta care e... şi ne desparte.

SĂ MĂ ABSOLV

Nicicând n-am fost mai trist, aşa ca-n ziua asta
Şi-am căutat motive printre-amintiri să aflu,
Mi le-am găsit posace, m-o fi lovit năpasta,
Mi-am zis, nu ştiu ce e, ce-o fi şi care-i leacu'?

Năduf, blestem, destin sau, poate, vreo osândă
De la iubiri pe care lăsatu-le-am deoparte,
Mă tot gândesc la ochii ce i-am făcut să plângă
Şi cărora promis-am să le trimit o carte ;

– O, bată-te norocul, pe tine, vârf de pană
Cât de uşor îţi este să te strecori pe rânduri,
Prin fiece zvâcnire îmi scrijeleşti o rană;
Eu limpezind cuvinte, cuvintele-mi le tulburi!

E bun şi-un sms, transmis, fiindcă-i la modă,
Dar mă încurc pe taste, slăbită-mi fiind vederea,
Cu gândurile-n deget voi iscăli o vorbă
Să mă absolv de vină şi să le-alin durerea.

– Din nou m-apucă dracii, furii, nevroze, temeri,
Că nu mai sunt capabil trei vorbe să îmbin
Spre-a m-absolvi de vină, frumoşilor luceferi,
Din ochii plânşi pe-obrajii cu pielea de rubin

Şi buzelor dulcege precum salcâmu'-n floare
Mă răscolesc fiorii, sunt ameţit de minte
Nu ştiu, poate-i simbria de plată la uitare...
– Pedeapsa meritată, ce trebuia să-ntâmple!

De la iubiri pe care lăsatu-le-am deoparte
Şi cărora promis-am... să le trimit o carte.

LA PERIPRAVA

(deţinuţilor politici)

Suntem creştini cu toţi, Ficior,
Aşa-ţi spun eu, ce să zic: – „Brava”!
În schimb, doar apa-i împuţită
Şi-i cu nămol, la Periprava;

– Ce foame mi-e, mănânc în vis
Un abur de-arpacaş subţire,
Sunt tânăr, vlaga mi s-a stins
Ţânţarii-mi sug sânge din vine.

Un pat de armă mă îndoaie
Cu glonţul pregătit pe ţeavă,
Am fierbinţeli, transpir, ce zoaie!
În apă, trestia... e lavă!

Pentr-un lăstar netuns în urmă
Am fost chemat, bătut cu zel
– Doamne, ce om, ce târâtură,
Ce dascăl, gardian tembel!

Cântă în draci un bou de baltă
Umflat, orăcăie-a paradă,
Văd şerpi prin trestia înaltă
Pe mine-s lipitori, grămadă.

Stive de stuf, maldări de papuri,
Norma de muncă-i vlăguire,
Zboară-albatroşi în cârd pe lacuri
Deasupra-ne, spre mântuire.

Printre mormintele obscure,
Undeva-n dos, la cot de gârlă,
Sute de morţi în gropi comune,
Os lângă os... legaţi cu sârmă.

– Călău şcolit, fără-omenie
Ficior dement, tu, eşti satana!
Înjuri şi-acum pe Crist, din cuie
Şi nu-l dai jos, să-i vindeci rana...

Doamne, ce om, ce târâtură,
Satrap cu drept de-njunghiere
Plătit de stat să dea prescură,
Morţii numită... graţiere.

– Mă arde trestia, e lavă
Cu gust de sânge, Peripravă!

MULTIPLICARE

Multiplicat vei creşte, ca om din zece-n zece
Şi alte zeci pe urme de câte zece-n chip,
Vei fi egal numeric cu plaja de nisip
Tu, crug din nodul firii, ce va să se dezlege.

O, dulce primăvară, cel care-a fost, nu este
Şi nici va fi un ultim calic să risipească
Măduva sa de plug, în brazda muierească
Cu ea pe umeri ţoală, pe trup sau, poate,... peste!

Din muguraşi învie şi creşte-n noi tipare
De frumuseţe frunza trecută-n adormire,
Ultim vrăşmaş urmaşul, ca spor în devenire
E crainicul din urmă-al... poveştii următoare!

Eu mă-ndoiesc, de altfel, că tu vei fi risipa
Cuvântului cel tainic când mă descurajezi,
Nu îmi răspunde aspru, îţi cer doar să urmezi
Lucrarea vieţii-mi care, la moarte-i dă cu tifla!

Fii tu, al meu copile, viril şi pe de-a-ntregul
O specie mai rară sau nou descoperită,
Ia-mi nume, dă-mi preochiul neadormit de clipă,
Implicăte-n nerostul afront numit integrum.

Multiplicat vei creşte, ca om din zece-n zece
Tu, crug din nodul firii, ce va... să se dezlege.

OCHIND LA FIARE

Veni-va vremea când să plec la drum
Scăpat de griji şi fără precupeţuri,
De prieteni îndrumat cu politeţuri
Va trebui să mă despart, oricum!

Când, hăituit în propriile-mi tare,
Gonace prin păduri, eu fiind vânat,
Cu zilele-mi săgeţi în omoplat
Am fost rănit de timpul-vânător, de fiare.

Şi m-am ascuns prin chipuri necioplite,
Zălog la piatră, lemn, îngheţ sau har
Din spectrul omenesc ca să dispar
Cu faptele-mi ‘de-ajuns nenorocite...

Să pot mărturisi înverşunarea
Ce pasul mi-a zdrelit, fugar, pe drumuri
Exfoliat de relele din juru-mi
Gonac întruchipat, gonind scăparea...

Aceste versuri, dacă lăcrămează
Pe ochiul minţii-mi, prieten bănuit,
Vei fi şi tu, la rându-ţi, hăituit
De-acelaşi vânător... ce ne vânează!

Scăpaţi de griji şi fără precupeţuri,
De prieteni despărţiţi, cu politeţuri.

ÎNGERI SFIOŞI

Un fulger m-a lovit din întâmplare
Pe bulevardul slavei tale, Doamne,
Unde lumina va... să ne încoarne
Zebre nu sunt, nici pas, nici semafoare!

Există doar un loc pentru refugiu
Marcat cu nori zădărnicind a ploaie,
Tărâm uitat, cleios şi plin de zoaie
Punct cardinal de lacrimi, subterfugiu.

Spital cu îngeri vii în rezidenţă
Întâii avortoni duşi sub escortă,
Îngenuncheaţi de-a grijilor cohortă
Spre rai aşteptă-n rând, la diligenţă.

S-au prezentat sfioşi, cu crucea-n palmă,
Bilet de dus pe lumea de niciunde,
Îngeri grăbiţi, necugetând să-nfrunte
Sublimul dureros de fulger-armă!

Adânc înfierbântate şi-n infecţii
Vor leşina plăpândele „marmuze“,
Cu lapte cald din sânii storşi pe buze
La îngeri lepădaţi în intersecţii.

Există doar un loc pentru refugiu:
- Punct cardinal de lacrimi, subterfugiu!

ETREL DE FOC

Mă simt flăcău, dar sufletul mi-i matur,
Oglinda văd că nu m-arată altfel,
Etrel de foc, văpaie-s... nu mă satur,
Scânteie sunt pe fire de sparanghel.
– Cum aş putea să mă dezbar, femeie,
De trupul tău croit în forme fine,
Cine-ar putea obolul să îmi deie
Fagur eu fiind, tu, stupul meu de-albine?
Miroşi a câmp, miroşi a iasomie,
Pielea de jar ‘ţi-a foc în obrăjori,
Rimelul buzei proaspăt mă îmbie
Cu busuioc creţun la subţiori...
Un nu ştiu ce netrebnic mi-e-mpotrivă,
Îl văd că-i între noi, să ne despartă,
Aş vrea să-ţi fiu la urdiniş ogivă
Şi să-i explod în ochi, ca o petardă!
Mă simt flăcău, dar sufletul mi-i matur,
Etrel de foc, văpaie-s,... nu mă satur!

SEMNE

Ne-am expropriat prin fugă, când la porţi bătea stihia
Undeva, pe cursul gârlei prin bulboane noroioase,
Şiruri de maşini parcate spre ogaşe fiind împinse,
Crapă poduri, străzi şi case, cât se văd pe ape-ntinse;
Se aude din străfund, cruguri cum se-ntredeschid,
Nu ne iartă iar telurul, după ploi fierbe galaţiul,
Apa scursă din diluviu a lăsat urme pe zid,
Sinistraţi se văd la poartă adunând nămol cu braţul.

Se cutremură pământul, duduie a prăbuşire,
Strat pe strat se nivelează-n unduiri lunecătoare,
Merg pe drum acum versanţii, din cer plouă în neştire
– Va veni apocalipsa..., semnele-s înşelătoare!
Mii de cetăţeni scandează: – Lăsaţi munţii noştri-n pace!
Fronturi largi deschise-n grabă se şi văd exploatate,
S-au dat legi nelegiuite, se dinamitează-n arce,
Muntele-i cărat cu duba în cianuri saramurate.

Mă şi văd trăgând la oiştea vagoneţilor de mină,
Să-i aşez undeva-n parcuri, pentru a vedea de-aproape
Cum ni s-a furat trecutul sau a ars ca o feştilă
Trădaţi fiind de furii ţării, prin explozii controlate.
Îmbulziţi ca inu-n traistă pe-un fitil ce va s-aprindă
Fac corvoadă rânduită înspre bănci elveţiene,
Arză proştii-n stradă noaptea: steaguri, cântec, colindă,
Pleacă aurul şi-argintul, din cianuri sargeţiene.

Sute de bătrâni se-mbulză, de potop fierbe galaţiul,
De trei nopţi ortacii noştri sunt şoferi cu preaviz,
S-au reconvertit minerii, au ieşit din „hibernaţium”
Şi învaţă câte drumuri pot să facă pe-un deviz.
Se cutremură pământul în vârtoapa selenară,
Strat pe strat irump în aer halde pline cu steril,
Minele carpetiene, colonadele romane
Vor fi doar o amintire-n epitaf la vreun martir!

– Uite c-a venit potopul, ca să umple groapă-adâncă
Ne-am expropriat prin fugă, când la porţi bătea stihia,
Prin pădurea geto-dacă urlă lupi de mă-nspăimântă,
Vor goli din iaz acizii şi ne curăţi-vor glia...
Mulţi manifestanţi scandează: – Lăsaţi aurul în pace!
Arză hoţii-n pungi de gaze prin explozii controlate,
Parlamente adhoc strânse-n străzi de masele sărace
Vor da legi de-mbălsămare cu cianuri saramurate!

Cetăţenii-şi vor decide singuri soarta integrală,
Când sub ei stratul de şist va crea câte-o dolină,
Că-i palat, muzeu, statuie,... poate chiar o catedrală,
Vor fi toate-nregistrate cadastral, sub o colină!
Se cutremură pământul, duduie a prăbuşire
O cohortă de experţi va veni să liniştească
Spiritele-nfierbântate de dezastru-n devenire,
Interes străin, partinic,... peste vatra strămoşească...

Strat pe strat irump în aer halde pline cu steril
Ce vor fi doar amintite-n epitaf, la vreun martir!

GREŞIND ICOANA

Nu mă-ntristez încât să-ţi dau să bănui,
Mi-ai dăruit, oricum atâtea zile
De bucurii şi fericiri, destăinui
Că n-am găsit tipar, asemuit cu tine!
Îmi e de-ajuns cu mir să-mi vindeci ochii
Ruşine dacă am, s-o lecuieşti,
M-am închinat destul la crucea popii,
Greşind icoana dragă... care-mi eşti!
Nu te-ntrista nici tu, încât să bănui
Spărgând cu pleoapa margini de azur,
La buza ta, încrezător, cât semnu-i
Lăsat să văd, nu cred a fi vreun fur!
Erori îmi recunosc, acuzatoare,
Căinţă, dacă am, e-ntârziată,
Privind şi ştiind cât eşti de iertătoare
Dator mă simt să-ţi dau, vigoarea-mi toată!
Spărgând cu pleoapa margini de azur,
Tipar ne-asemuit,... fără cusur.

CONFRAŢILOR MEI, CRITICI

Fiţi mulţumiţi, confraţi, cu meşteşugul,
Să ne întrecem vreau, fără sufragii,
Să ne-arătăm talanţii, beteşugul,
Învins dacă voi fi, v-aduc omagii!
Mă îndoiesc că asta vă e voia
Într-un concurs cinstit, să v-afişaţi,
– Ce bine e, ce lux, ce paranoia
Cu spurcăciuni pervers, să mă-mproşcaţi!
E greu ca din condei să scoţi o rimă
Cu ochii-nceţoşati a scrie-o carte,
Păienjeniş de vorbe fără ştimă
Fără mesaj, trăiri, estetici,... arte;

Nu mă-ospătez la masa literară
Şi nici nu cred să prind, de voi, vreun loc,
Înfometată dragostea-mi avară
Cu apă, vânt şi nea va fi s-o-ndop!
– Atâta am... şi asta pot să dărui,
Nu sunt zgârcit să-mi ţin ascuns obolul,
De nu doriţi a consuma, nu stărui
Prin versul meu, ce-i bun de-aprins cuptorul!
Oricâte rânduri mâna mea va umple,
Vor fi precum vulcanul, când irumpe!

VIŢE

Nu voi dori ce azi am să alung
Nu am nevoi atât de-nrobitoare,
Să mă ridic aş vrea, printr-un avânt
Însă cobor... pe viţe urcătoare.

– Promit şi jur că n-am să mă răzbun
Văzând dispreţul, falsul, ironia,
Că te-am iubit şi nu mă mai supun
E modul de-a-ţi plăti ipocrizia;

Sunt înţelept atât cât mi-eşti de crudă,
Smintit, atât cât lumea să o creadă,
Cu ochi trufaşi mă urmăreşti zăludă
Rege şi rob ţi-am fost... fără tăgadă.

– Aş vrea să ştii că nu te mai râvnesc
Îţi spun, iubire-amar înrobitoare,
Urzind nenorociri, să mă feresc...
Voi coborî pe viţe urcătoare.

ŞIPOT ÎNCET

În toamna asta-mi curge din potir
Şipotu-ncet al pierderii de vară,
Plecată pe furiş la alt tractir,
Degeaba ochii-mi trişti te căutară...
Că am iubit, visez... şi simt mai rar
Acele mângâieri liniştitoare,
Surâsul gingaş buzelor, avar
A amuţit pe crugul gurii tale!
Eu nu mă plâng, nu strig şi nu regret
Tot ce-am pierdut e o peltea târzie,
Încălecat pe-un nor cu rol de-afet
Voi divorţa de tine-mi fiind soţie.
A fost de-ajuns să te privesc tăcut
Prin norul piedestal care mi-e ’naltul,
Că voi uita iubirea ce-a trecut
La rându-ţi vei uita, tânjind la altul!
– N-am să zvâcnesc, de altfel, nicidecum
Încornorat,... ca zimbru-n gelozie,
Parfum de stih, cenuşă, praf şi scrum
Vor şipoti pe zarea-mi... sidefie!

ACVILA SFINX

Visez că-s desculţ, trăiesc un coşmar
Când în somn împietrit peste zare,
Un vultur cu clonţul de foc s-a ivit
Pe cerul oniric
Cu-o viperă-n gheare.

Poteca spre culmi în suiş mărginind
Conturul mişcării efluve,
Sar aşchii din calcarul crestei de stâncă
La cuibul ancest
Al acvilei pleşuve.

Trăiesc un coşmar, în vis sunt desculţ,
Văd şarpele-n gheara ce-i taie răsuflul,
Sclipiri azurii din clonţul de foc
Pătrund în pădurea de brazi şi lumină poteca
Să-i caute cuibul.

Penajul de-aramă al păsării Sfinx
Cu crucea în clonţ şi şarpele-n gheară,
Aprinde versanţii pe zimţi de argint
De-a lungul cărării de pene-n
Spirală.

Mi-e rece, visez c-am să urc până-n pisc,
Am braţele lespezi de piatră pe zare,
Năluci sângerii, sângerez la picioare,
Sinapsele minţii-mi iau foc
Şi încearcă... să zboare!

SCAIUL

Prin cosiţele-i buclate
   s-a aprins în raze luna,
Mândra-mi face semn cu mâna
   semnul, peste deal răzbate!

Vâlvătăi ce pişcă lin
   din cădelniţa ei steauă,
Picături şi stropi de roauă
   pe obraji îmi cad din plin.

Cu cornişa mă împunge
   drumul greu fără cârlan,
Îmbătat de maghiran
   mă-ndoiesc să pot ajunge

Eu, samsarul ipocrit,
   cel certat cu trei becaţe
Scaiul, vrând să mă agaţe
   snop de spice mi-a lipit,

Gândul rău să-mi poticnească,
   pofta inimii să-mi spele,
 Vâlvătaia mândrei mele
    mâna să nu-mi pârporească...

– Asta e, fie ce-o fi...
Voi vedea eu, ce-oi păţi!

PRIVEAM CUM PLECI

Cu gândul rătăcit prin catacombe
Te-am aşteptat, sfios şi abătut
Pe ruginiul frunzei de octombre
Chiar la intrarea într-un parc ştiut.

Ai apărut la fel de-ncet, sfioasă
Şi mult mai răvăşită decât mine,
Cu paşi uşori prin vremea cea pufoasă
Savoare dând, mersurii tale fine.

– Bună, mi-ai zis, atât încât s-aud
Bineţea gurii dulci ce mi-am dorit-o,
– Bună,-am răspuns, de când nu ne-am văzut
Tu, între timp, ai mai slăbit, iubito!

Şi ne-am privit în ochi, să intuim
La vreun reproş răspunsul adecvat:
– Spune-mi, te rog, iubire, ce motiv
Sau, ce necazuri ai, de te-ai schimbat?

– Nu am nimic, din cele ce-ţi gândeşti
M-au copleşit problemele curente,
Trag nopţi în şir păcatele lumeşti
La patul meu, vin toate pe-ndelete!

Am sufletul bolnav, poate-i banal
Să-ţi spun că-i cancer, gripă sau ftizie,
Mi-e somnul plin cu vise de spital
Iar nopţile-mi le plâng şi-am amnezie!

– Constat surprinsă, dragostea-ntre noi
Şi-a scuturat tristeţile pe pat...
Iubitule, când pleci, ia-ţi înapoi
Inelul legământ, ce l-am purtat!

– Te pup, mi-ai spus, la fel de-ncet, sfioasă
Gesticulând ca o crenguţă frântă,
Priveam cum pleci uşoară şi pufoasă,
Cu paşi timizi şi mintea,... abătută!

PROGNOZA

Un cârd de ciori la orizont zorea
Un nor negrui cu croncote ţâfnoase,
Pe turbulenţe reci de vreme rea
Zburau razant, sub ele străzi şi case.

Ţipătul scurt, de-avertisment în iureş
Amestecat cu frunzele de toamnă,
Mergea spre-Arad, văd pâclele pe Mureş
Şi cârdul ce zorea, cum se întoarnă.

Îmi pare rău că asprul lui octombre
Ne-a înşelat cu-o brumă mai devreme,
Nu a depins de toamnă să aprobe,
Ori să rezolve-a urbei reci probleme.

Nu vreau prin vers să fac o anatemă
Zilnic minţiţi de falşi prezicători,
Prognoza vremii nu-i o stratagemă!
Precis o ştiţi, privind un cârd de ciori.

Un nor negrui la orizont zorea,
Acum vreo săptămână... şi ceva.

ÎMPĂRTĂŞIT CU MINE

S-a întâmplat să înfloresc şi, iată,
Am sufletul aprins de-un nou jăratic,
Nu adormi tu, cruce-ntârziată
Ca un lăstar de trandafir, tomnatic!

Mi-e rana sângerândă şi mă doare
Sub vechea cicatrice să nu mint,
O, chip frumos, icoană-ncântătoare
Pe tine doar eu numai... te-am iubit!

Aş povesti la toţi cum viaţa noastră
S-a petrecut de parcă nici n-a fost,
Un cui în piept, la inimă sub coastă
Tu mi-ai înfipt şi sufăr ca un prost!

– Ce vrei să-mi spui, că ai uitat poiana
Din ochii-mi trişti ce-ţi inspirau prevederi,
Clarul obscur al nopţii ce da iama
Pe noi îmbrăţişaţi ca două iederi?

– O, nu, nu cred să poţi iubi pe altul
Indiferent cine ar fi, oricine!
Tu aminteşte-ţi, scumpa mea, păcatul
De adulter... împărtăşit cu mine.

ORNICUL LENT

Ritmat mi-e pasul sigur, accentuat, destoinic,
Distanţele-ntre străzi le număr zile,
Cronometrate-n pripă văd clipele subtile
Înfăşurate-n ghemul cel învârtit de ornic.
Nu simt povara aspră a pierderii de vreme
Cert este că ea trece... zglobie, mi-i totuna
– Ei bine, poate soarta e firul sau minciuna
Urzită-n iţa pânzei, războaielor supreme.
Doresc să primesc viza, acordul de exil
Rondoul mi-e-nchisoarea ce-mprejmuieşte era
Aşa cum lutul cărnii împătureşte Terra,
Să evadez vreau, totuşi, prin harul ei subtil!
Şi nu-mi asum greşeala învederată mie
De-asemeni, şiretlicul ce l-am făcut n-accept
Nicicând păcatu-altora voit să îl îndrept,
Efectul bumerang când va lovi: – Se ştie!?
Trop-trop, aud că-s paşii ceasornicului lent
Neîncetând să bată pe liniştea eternă,
Cu limbile fixate şi aplecate-n bernă
Mi-aşază-n spate crucea, s-o am de... happy-end.
Resimt povara aspră a pierderii de vreme
Ţesută-n iţa pânzei războaielor supreme.

AMOREZATUL PLOII

Mirajul crud al vremii
dulce-acrişor de bame
Să-l am în noaptea asta
am aşteptat destul,
Tu vrei să-mi spui, drăguţă,
că am să mor de foame...
Pe plac, nu-ţi fac, Ilinco,
de tine sunt sătul!

Obişnuit să tremur
pe frig întotdeauna,
Adăpostit de ploaie
sub felinar în ceaţă,
Că mi-ai turnat în suflet
miere sau plumb, totuna-i,
Când stau la stâlp ca prostul
spre a te strânge-n braţă.

O, nu... rămân în noapte
greier năuc şi sigur,
Amorezatul ploii,
virtuosul menestrel,
La geamul tău cânta-voi,
să mă auzi cum licur
Din corzile-mi elitre:
tu să nu dormi, defel!

CĂ SUNT, ŞTIA...

Doresc demult, de altfel, să îmi revăd confraţii,
Refruzărind în treacăt cohortele de umbre,
Unii-s topiţi cu vremea prin bulgării de humă
Cert este că, în poze, figurile-mi par sumbre.
Au dispărut ca roua din amintirea vetrei
Străini, ca vreo becaţă din cer să le vorbească,
Mi-a lâncezit în gură crispatul gust al pietrei
Şi-al focului sclipit, de-amnar scăpat în iască.
De unde vin, nu ştiu, nici unde-mi umblă paşii
Printre străini, besmetic, sau cât îmi e de greu
Că am albit la tâmple şi mi-au crăpat obrajii
De-a încreţit găleata, acuma văd şi eu!
Amurgitând oprelişti al satului copil-fiind,
Străin ce-ascultă babe sporovoind la poartă,
Pricep ceva aiurea, aud un glas tuşind

Prin minte, chipul vocii uitat-am cum arată;
Că-s viu rămas, sau ultim,
Nu sunt săteni să-mi spună, umblând încet pe uliţi
Când îmi petrec lin ochii,
Mi-i pustiită vatra şi s-a uscat, nu glumă,
La capatul răbdării, de lumânări... ard plopii!
– Ei, ce să-i faci! Plecarea şi lunga mea absenţă
Că nu mă strigă nimeni, nu cred a fi-un păcat
Pe undeva anume, poet de complezenţă
Că sunt, ştia tot satul... şi-uitării
– M-or fi dat!
Sunt trist, mă strâng în braţe când rătăcesc, ereţii
Poate-i melancolia nevârstelor candide
Singurătatea casei, vremelnicia vieţii
Ori timpul ce-a trecut prin sitele perside.
Să-mi caut tinereţea, adânc săpat-am şanţuri,
Scăpând din mâini casmaua, lopata în potecă,
Privesc cum rădăcina rădăcinează-n zbranţuri
Precum lumina rampei... la cinematotecă.
Să mă salute-n treacăt nici vântul nu doreşte
Mişcat de înfrunzirea albitului mesteacăn,
Lăsat pe goliciune spre toamnă cu un cleşte
Din curtea casei mele, cruduţ m-a luat din leagăn.
– De ce visez acestea? Nu ştiu şi nu mi-e teamă!
Înfăşurate-s toate, pe nevăzute suluri,
Prin mine mahalaua la cimitir mă cheamă
Urzind cearceafuri albe spre-a-nvăluri telururi.
Flăcăul subţiratec, cu ochi de alabastru,
Sprinţar şi bun de şotii, la carte premiant,
Ce-şi lua cu sine valea pe gândul lui măiastru
Spre ostrovul Speranţei...
A revenit în sat!
Filosofez ca prostul, să descifrez eu: – Ce?
N-au fost capabili alţii, mult mai deştepti ca mine
Ce îmbrăcând sfârleaza c-un strat de cremene,
Au aşteptat s-aprindă
Scaiul din câlţi, în fine...

Poate, nea Liviu Cioaca sau, poate, Colonelul
Pensionat de-alminteri, să ne-ntâlnim tustrei,
În beci, să facem planuri că îndreptăm noi ţara
Golind dăoaga buţii... până la fundul ei!
Mi-e dor să-mi văd amicii împleticiţi la crâşmă,
Codana rânduită cu turma la păşune,
Mi-e dor să văd vâlceaua şi toată valea Gârlii...
Cum şerpuie Ieruga, privită de pe culme.
Mi-e dor să-l văd pe Giu sau pe Ionică, fomfea,
Cu vorbele-i stâlcite pre gura-i secetoasă,
Mi-l amintesc, sărmanul, cărat şi-adus cu roaba
De naşul Tălpăşin, din centru pân-acasă!
Că şi-au schimbat traseul, văd pe-alţii
Şi cu scârbă,
Mă uit la ţigănimea ce-a încropit vâlceaua,
Mândria Europei, Turnul Eiffel al Franţei,
Bizarerii cu surle,... ciordit-a beizadeaua!
E vai şi-amar, ce vremuri trăim şi-n ce ruşine
S-a înecat firescul prin meandrele clisurii,
Am suduit degeaba: – Ce faceţi, mă,... e bine?
Pe toţi deştepţii obştei, cu foc de mama ciumii!
Poate,
Nea Liviu Cioaca sau, poate, Colonelul
Găsi-vor rezolvarea în beci, să-şi vină-n fire,
Cântând la cepul buţii, până în zori rustemul
Să se învârtă cana,... pre toarta ei subţire!

– Ei, ce să faci! Plecarea şi lunga mea absenţă
Că sunt...
Ştia tot satul, poet de complezenţă!

ŞIPOT DE VAR

Glasul tăcerii scânceşte mut
Pe topoganul vadului de humă;
Izvorul cristalin se prelinge
Printre asperităţile pietrişului de cuarţ
Radiind scântei translucide;
Uneori, răbufneşte la trecători
Prin sfincterele cascadelor bocitoare
Spre hăul rostogolit
Al meandrelor Fluviului împietrit
De albastru.
Măicuţa-mi şterge lacrima ochilor
Pe obrazul sufletului, la buza prăpastiei.
Corabia gândurilor şi-a aruncat ancora
Jos, în adâncuri
Lângă pietrele destinului învârtite lent
De izvorul vadului de humă.
Drumul oaselor străbate clăbucii
Cazanelor cu var. Valţul pietrelor macină
Şipotul cristalin în pulberi
De dor. Ştergarul măicuţei acoperă aluatul
Dospit al tăcerii, din vadul de lut.
Felinarele umbrelor conturează ascuţişul
Muchiei de pe valţul de cuarţ,
Pregătit să macine oase: – Oase de var!
Desupra varului, şipotesc...
Scântei translucide.

MESADA

Răcoarea dimineţii interferează strada,
La pardesiu am nasturi
Şi-o pelerină-n cârcă,
Pe dedesubt naftalul mi-a argăsit mesada,
În nări adulmec drumul ce-n două se bifurcă.

Câte-un scrâşnit de roată mă ridiculizează:
– Hei, tu, măi, neicanimeni...
Nu vezi c-am anduranţă!?
Viermuş ipocohondru ce pe şenal cambrează
Mărşăluind prostia cu-atâta nonşalanţă!

Răcoarea translucidă interferează urbea,
La semafor aşteaptă
Un rând de pietoni,
Semnalizează, sună, transpiră, însă, culmea!
Amestecaţi cu vremea... de nas şi-au prins butoni.

Pe bas-reflex, asfaltul asiderat incumbă
De muzichii parbrize
Vibrează-n ritm de boxe,
În staţii navetiştii privesc şi suflă-n drâmbă,
Eşapamentul trage... un purpuriu de noxe!

Răcoarea dimineţii interferează strada...
Pe dedesubt naftalul mi-a argăsit mesada.

MUNTELE MEU

Puiul de corb n-a găsit loc
Cuib să-şi zidească de piatră
– În mine,
Pene pe vânt, neguri purtând,
Pufi funingei cad din ceruri
– Eline!

Muntele meu, sfetnic ateu,
Lin frunzăreşte regretele-n
– Stol,
Spasme dansând, mări ondulând
Hule cu aripi de ape-n
– Atol!

Vin din abund, zvonuri pe prund,
Creste spumante de valuri ce
– Trec,
Sapă-n granit, omul smintit
Grote adânci, spre abis să
– Mă-nec!

Cel care-i uns, şade ascuns,
După-o colină de ceaţă
– În staul,
Trag de belciug, lanţul să-l rup,
Undeva-n peşteri mugeşte-un
– Centaur!

Magii de sus, cat-un Iisus,
Muntele prunc din
– Postavă,
Lui s-a supus, până-n apus
Timpul etern într-un dram de
– Zăbavă!

Jur împrejur, margini contur,
Oaze de vis peste ape
– Amare,
Crin violet, scâncet încet,
Lacrimi de rouă albastră, în
– Zare!

Roci de vulcan, duc pe tăpşan,
Lava-n şuvoaie încinse de
– Ură,
Ca un burduf, suflă-n văzduh
Muntele meu de cenuşă şi
– Zgură!

Zările-n scrum, vântură fum,
Glas de tsunami în gresii
– Pe poale,
Scuipă din coş, zmei fioroşi
Corbi de granit ce învaţă să
– Zboare!

Vine acerb, demon imberb,
Şarpe-n atolul de ape
– Sticloase,
Cercuri de foc, sparg la soroc
Valuri pe stânci, brăcinare de
– Oase!

Soarele murg, alb demiurg,
Caută loc sub o coastă
– În mine,
Simte că-s orb, puiul de corb
Zboară-avatar… la altar
– Să se-nchine!

Muntele meu, sfetnic ateu,
Lin frunzărind la regrete în
– Stol,
Spasme dansând, mări ondulând
Hule cu aripi de ape-n
– Atol,

Muntele meu se prăbuşe…
– În gol!

COLINDUL ZORILOR

Am plecat cu zorile
    nouraşi din cer,
Iată, vin ninsorile
    dor şi lerui-ler.
Sculaţi, sculaţi, boieri mari,
    florile sunt dalbe,
Prin târg cete de plugari
    trec în cuşme albe
Şi-s la voi, lângă gărduţ
    cu desaga plină,
Să v-aprindă în brăduţ
    muguri de lumină.
Fulgi pe crengi atârnă lin
    cerceluşi de nea,
Anii vechi, anii ce vin
    zvon de vreme rea,
Alunga-vom, peste veac
    să vă bucurăm,
C-am venit la voi cu drag
    An Nou să urăm!
Viaţă lungă, sănătate,

spor şi bogăţie,
De nepoţi să aveţi parte
linişti…, bucurie!

Să vă fie cămăruţa
plină… şi cu vin,
Îngerii din leagăn, huţa,
râdă cristalin;
Mai aproape, la căldură
câlţi de merinos,
Mieluşei cu sfârcu-n gură
negri,… abanos.
Vacile, tăvălind fânu-n
ieslea boilor,
Caii tropotind pe clinul
Zurgălăilor.
Porcul încă mai sughiţă
până-nspre Ignat,
Buna-a pregătit lui Ghiţă
jar de tămâiat.
În cuptoare cresc colacii
sferici, bibelou,
Maica scoate cozonacii
să îi dea cu ou.
Văd cum a coborât moşul
pe horn de pe nori,
Din pinteni bate cocoşul…
ţiglă, de trei ori;

Am plecat cu zorile,
nouraşi din cer,
Iată vin ninsorile
ler şi iarăşi ler.
Trece noaptea de ajun
clin de zurgălăi,
Vine ziua lui Crăciun,
fete şi flăcăi!

Anul Nou să vă aducă
flori de mărgărint,
Plugul brazda să o rupă-n
bulgări de argint.
De urat, vom mai ura,
Rămâi, gazdă bună,
Pe la case-a colinda
clopotul răsună.
Ard în brazi luminările,
soarele-n oglindă,
Din pervaz cu brânduşele
luna bate-n tindă.
– Noi vă spunem să trăiţi,
ler şi iarăşi ler,
Întru mulţi ani fericiţi,
dor-doruţ, din cer!

P.S.

„Dacă sufletul ţi-e greu şi inima o ai împietrită de răutate, vino încet la flacăra luminii tale interioare, să-ţi topească plumbul apăsării şi să-ţi slobozească gândul bun al împăcării cu lumea!“

Răsăritul, trecut prin temniţa ciudată, dă lumină umbrelor

Un univers clădit foarte aproape de suflet încât se poate confunda uneori cu ideea de rouă continuă, altădată cu o zvâcnire de ploaie; iar dacă e un tricolor al sufletului, acela e verde, verde, verde. E întâi un contur subtil, într-atât încât să asigure mersul spre tuşele de mai grea rezonanţă, e sensibilitatea adusă în gramul pur drept etalon trăirilor care vor să vină: „Nimic nu e mai simplu până când/ Cu ochiul lui sprinţar de chiparos,/ Verzuiul vegetal arzând frumos/ Sărutul fraged, moale şi plăpând…// Adio, lună, lin ai lunecat/ Foşnind îmbrăţişare de sulfină,/ Argint de vin spumos peste-o grădină/ Cu puf de păpădie scuturat.// Bujorii mei împresuraţi de ciucuri/ Întregul cer lumină a culoare,/ Atâtea flăcări pâlpâie în soare/ Încât mi le închipui că-s săruturi;// Cu ochii lui sprinţari de chiparos,/ Verzuiul vegetal... arzând frumos!” (**Răsăritul**).

Este configurată o antiteză netă, ce nu exclude însă acceptul de complementaritate. **Dumitru Dumitrescu** se încumetă, într-o introspecţie de zile mari, în care acel univers de care pomeneam erupe de temut pentru oricine; unde eşti, unde nu mai eşti, rămâne de văzut cândva când vor fi puse în ecuaţia dărilor de seamă, acele clipe numărate ce pot curge-n eternitate din efemer, după ce adunate au fost, picurate rând pe rând, în **„Temniţa zilelor mele”**: „Temniţa zilelor mele/ nu-i prevăzută cu uşă,/ Clipa-n clepsidra cătuşă/ plouă mărunt prin zăbrele,/ stropii de timp se fac suliţi…/ suliţi cu vârf de ţepuşă// Şerpi de sidef urcă ziduri,/ râuri de foc pe burlane,/ Stau şi privesc prin ocheane/ aburul mărilor tulburi,/ Dincolo-n cer cresc norii…/ nori exilaţi din tavane// Liniştea clipei amare/ pulsu-mi măsoară la tâmple,/ Sângele-arterelor strâmte-n/ aorta undei virale/ inima-n ochi bate dor…/ dorul ce-ar vrea să se-ntâmple// Strigă la porţi vieţaşii,/ teiu-a-nflorit de Rusalii,/ Câmpul irupe cu maci…/ macii adună cosaşii,/ Temniţa mea-i catedrala/ ceasului scurs prin vitralii.”

Astfel, prinde contur **„Lumina umbrelor”**, ca o interfaţă ce poate ajunge la valenţe greu de controlat, într-o logică presupusă umană şi care dovedindu-se a fi până la urmă improprie; doar dacă, pe pajiştea înţelesurilor, năvodite dintr-o altă lume, a nefirescului

construit drept zid de apărare la neajunsurile lumii aceleia prea-îndelung-prima-dată-făcută-şi-lăudată…: „De focul tău, mănânc cucută/ Imun la dor nu-i simt otrava,/ Căţeaua lumii gurii suptă/ Latră a pagubă… degeaba !/ Nu vreau să fiu iarăşi carafa/ De bârfe şi venin la ţintă,/ Că m-am rugat la Preacurata/ Din chinga lor să mă desprindă./ Păzit de vulturul durerii/ Mă-nalţ semeţ peste cuvinte,/ Spre mine trag nepricepuţii/ Cu plumb topit, din oarbe flinte,/ Şi ca o muscă ne-nţărcată,/ de dor se-ntoarce a se pune,/ Pe rana mea nevindecată,/ Căţeaua gurilor nebune !/ Imunizat nu-i simt otrava:/ – Latră a pagubă… degeaba !" (**„Latră a pagubă"**). *(P.S.: Mai presus de cuvinte nu vei fi. Doar Dumnezeu îşi permite luxul acesta...)*

Ca şi când ar fi luat asupra sa o franciză a solitudinii, în care-ţi asumi potrivnicele vremi fără a mai ţine cont de ce te înconjoară, **„De-atâta fum"** îl găsim mai bine, nu înceţoşat, pe poet: …„Odaia mea-i nezugrăvită…/ S-o zugrăvesc, poate s-aştepte/ de-atâta fum până şi musca/ Se dă cu capul de perete !// Aprind un muc de lumânare/ Să fugă noaptea prin unghere,/ Cu semne-ntoarse de-ntrebare/ Ard toate mofturile mele.// O cruce mi-am făcut, întinsă/ Ca liniştea să mă cuprindă,/ Privesc cum flacăra aprinsă/ Luceşte palid în oglindă.// Odaia mea-i nezugrăvită…/ Aici trag iele despletite,/ de câţiva ani nicio iubită/ În ea, n-am mai văzut să intre."

Bine-aş zice, c-ar fi – să lăsăm luminile – *lumini*, umbrele – *umbre*, în încleştarea lor, să curgă de la sine cum vor… Îl aveţi pe poet lângă voi, cereţi-i socoteală !...

(2014)

Scriitor,
Marian Daniel

CUPRINS

Talentul şi individualitatea artistică 7
TEMNIŢA ZILELOR MELE 11
PRE NOURI ALBI 12
INTEROGAŢII RETORICE 13
TRÂN'THORUL 14
ŞEHEREZÂND 15
TE SIMŢESC 16
TURME DE PURCEI 17
ANNEBORNEMISE 18
DINTRE TOŢI 20
ÎNŢELENITE-N PIR 22
LATRĂ A PAGUBĂ 23
PRIROSTIRE ARGENTINĂ 23
RĂSĂRITUL 24
STIGMATUL 25
CA O TRIREMĂ 26
UNEI RÂME... 27
POŞTALIONUL 27
FĂRĂ TUŞ 29
EU VĂ DEPLÂNG 29
ABISUL ERELOR 30
CUVINE-SE 32
IRIZE 33
RĂTĂCIRI 34
PENTRU-NĂLŢARE 35
AŞ DA TIMPUL ÎNAPOI 35
MINŢIŢI FIIND 36
PESTE SCHELE 39
CÂTE-NDOIELI 40
CÂND SCUTURI 41
ANIVERSÂND UN PRAG 42
MAI TRECE-UN VAL 43
TOPOGANUL CU TREPTE 44
DE-ATÂTA FUM 44
MANTII DE PLUMB 45

RECRUŢI 46
NISIP 47
STAMPE 47
FLĂCĂRI GRI 49
TRISTEŢI SOLITARE 49
AGENTURI 50
ÎNDELUNG-RĂBDĂTOARE 51
MOTANI GONACI 52
CÂNTEC 53
SMINTITE SECHELE 54
CERNITUL VOAL 55
PITIT SUB O PERNĂ 56
TRECERE 56
ÎNTRE Da ŞI NIMIC 57
LA MAREA EGEE 58
NUDICE CUPE 59
ŢIPĂTUL 60
COROANA REGALĂ 61
IDEM 62
CARUL DIN CER 62
CERNE 64
CARELE 65
TE ROG, ACUM 66
ROMANŢIOS CRISTALUL 67
VOROBITĂ 68
VINĂ ALBASTRĂ 69
LA ROŞIA MONTANĂ SAU POIENI 69
ÎMPARTE 70
SĂ MĂ ABSOLV 71
LA PERIPRAVA 72
MULTIPLICARE 73
OCHIND LA FIARE 74
ÎNGERI SFIOŞI 75
ETREL DE FOC 76
SEMNE 77
GREŞIND ICOANA 79
CONFRAŢILOR MEI, CRITICI 79

VIŢE 80
ŞIPOT ÎNCET 81
ACVILA SFINX 82
SCAIUL 83
PRIVEAM CUM PLECI 83
PROGNOZA 85
ÎMPĂRTĂŞIT CU MINE 86
ORNICUL LENT 87
AMOREZATUL PLOII 87
CĂ SUNT, ŞTIA... 88
ŞIPOT DE VAR 91
MESADA 92
MUNTELE MEU 93
COLINDUL ZORILOR 95
Răsăritul, trecut prin temniţa ciudată, dă lumină umbrelor 98

De același autor:

- Armonie divină
- Îngerii nopții
- Pasărea paradis
- Interferențe
- Fulgere în oglinda sufletului